

DE STER

Juli 1973 · 73e Jaargang · Nummer 7

M20057
S838D4
v.73
1973

Een inspirerende boodschap

Door ouderling DELBERT L. STAPLEY

De macht van de liefde

De Schriften leren ons dat onze God een God van liefde is. Liefde is het mooiste wat God ons kan schenken en het mooiste wat wij Hem kunnen geven. Men heeft God eerst goed lief als men Hem oneindig liefheeft. Zijn liefde jegens ons bleek toen Hij Zijn Eniggeboren Zoon naar de aarde zond, zodat wij door Hem zouden kunnen leven. (Zie 1 Joh. 4:9.)

In zekere mate bestaat de liefde die er is tussen de Eeuwige Vader en Zijn Eniggeboren Zoon ook tussen andere vaders en zonen. Laten we niet denken dat wij niet in staat zijn zo lief te hebben als de Heiland, omdat Christus deze goddelijke hoedanigheid ten volle aan de dag legt, maar het is wel een doel waarnaar wij allen moeten streven.

Het belangrijkste waar de wereld vandaag de dag behoefte aan heeft bij het bestrijden van alle dwaasheden en problemen is, dat de mens terugkeert tot God, in liefde en gehoorzaamheid aan Zijn wil. Zonder liefde zal het in de wereld onrustig blijven en zullen de levensomstandigheden verslechteren, tot we tot onze nek in de goddeloosheid en de zonde zitten, en in die tijd zal op de ongerechtigheid van de aarde het oordeel Gods vallen. De medicijn voor alle kwalen en kwaden, voor alle zorgen en verdriet en tegen de misdaden van het mensdom is te geven in één woord — liefde.

De liefde zal, als zij op de juiste wijze wordt betoond, de volkeren van de wereld in begrip en vrede bijeenhouden. Vandaag de dag denkt men voor het inrichten van een gelukkig en vreugdevol leven pas in de allerlaatste plaats aan het woordje *liefde*.

Als de tedere, diepgaande liefde die Jezus aan de dag legde en aanbeval in elk hart op de alleréerste plaats zou staan, zouden de meest verheven idealen van de menselijke samenleving verwezenlijkt worden, en dan zou er nog maar weinig nodig zijn om van deze wereld een koninkrijk der hemelen te maken. Liefde is met recht een hemel op aarde, aangezien de hemel hierboven zonder liefde geen hemel zou zijn.

De apostel Paulus noemt liefde de verbintenis van volmaaktheid en vrede. Het is het oude, het nieuwe en het grote gebod, want de liefde is de vervulling van de wet.

Liefde begint thuis, bij elkander-geest-ervante ouders die hun kinderen genegenheid en liefhebbende zorg wijden. Die broeder en zuster stralen vriendelijkheid en begrip uit, en proberen wederkerig om liefde en vertrouwen van hun zonen en dochters te winnen. Die geven echt blijk van bezorgdheid voor het welzijn en het geluk van hun kinderen.

De apostel Paulus gaf deze wijze raad: „Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet

verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige.“ (1 Tim. 5:8.)

Ik wil u een stuk getuigenis doorgeven van zuster Davidina Bailey, een toegewijde moeder, die voor het geluk van haar kinderen de blik op de toekomst vestigde. Zij schreef dit zestien jaar voor haar overlijden in juli 1970. Dit is een wonderschoon stukje vorming, meegegeven door deze moeder aan kinderen, die zij volop liefhad:

„Ik heb vannacht wakker gelegen. Dat is ongebruikelijk voor mij omdat ik altijd goed slaap. Ik wil deze boodschap voor jullie achterlaten, kinderen . . . Als jullie mij liefhebben, onderhoud dan de geboden van God. Doe dat om mijnentwil als jullie het niet voor jezelf wilt, omdat ik jullie bij me wil hebben, welke graad van heerlijkheid jullie vader en ik ook zullen bereiken.

„Ik draag jullie op . . . niet van dit Evangelie af te dwalen als ik niet meer hier ben om in dit leven voor jullie te zorgen. Wees niet jaloeus op elkander, want ik heb jullie allemaal evenzeer lief. Ik heb geprobeerd jullie allemaal eerlijk je deel te geven. . . . Verwijt elkander niets . . . Zoek niet naar wereldse genoegens. Wees op je hoede voor de macht van Satan en zijn engelen, want zijn macht moet niet worden onderschat.

„Vergeet nooit dat ik jullie allemaal liefheb. Jullie zijn Gods geestkinderen. Het is vader en mij toevertrouwd in dit aardse leven jullie ouders te zijn, dus leef zo dat we eenmaal weer een gezin kunnen zijn voor alle eeuwigheid.“

Moge God ons, ouders, de liefde en wijsheid schenken om goed voor onze kinderen en hun echte welzijn en geluk te zorgen. Moge het zo zijn dat wij ze helpen rechtvaardig te leven, in waarheid en in alle goed werk.

Moge God de jeugdigen zegenen; dat zij het wijze onderricht van hun liefhebbende en voorbeeldige ouders volgen; zodat wij allen in begrip en vrede zullen samenleven.

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Juli 1973
73e Jaargang, Nummer 7

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie:

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E.H. Chardon, coördinator,
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502 - Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:

C.J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 - Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending:

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen:

Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,- per halfjaar, f 15,- per jaar.
Gironummer: 240615 t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

INHOUDOPGAVE

Een inspirerende boodschap, Delbert L. Stapley	266
„Wij danken U, Heer, voor profeten“, Spencer W. Kimball	268
Hij, die met waakzaam oog . . . , Boyd K. Packer	271
Versterk uw broeders, Paul H. Dunn	275
Een avondje mormoonse toneelschetsjes	276
IJs	277
Uit het dagboek van Janneke Gooyers	278
Richard Benson	279
De handkarrenkaravaan	280
Beleid, programma's, nieuws	285
Afspraken maken met onze God, L. H. O. Stobbe	286
Wees de verwinnaar, John M. Taylor	287
Vraag en antwoord	293
De bessestruik, Hugh B. Brown	296
De gelijkenis van de wilde gans, Michael D. Palmer . .	298
Bericht uit Belfast, Herbert F. Murray	300
De kleine Ster	
Het mysterie van de vingerafdruk, Dawn Asay	97
Verbind de stippen, Carol Conner	102
Van vriend tot vriend, Hartman Rector Junior	103
Verbind de stippen, Carol Conner	106
Esther, de charmante koningin, Mary Ellen Jolly	109

„Wij danken U, Heer, voor profeten”

President SPENCER W. KIMBALL,
president van de Raad der Twaalfen

Toespraak gehouden op vrijdagmorgen
6 oktober 1972

In geen enkel theater zijn ooit zulke belangrijke dingen vertoond als zich de laatste tijd op het kerke-lijk toneel hebben afgespeeld. Dit toneel is verschoven van New York naar Ohio, naar Missouri, naar Illinois, naar Utah. De omstandigheden zijn veranderd en de mensen die in het stuk meespelen zijn andere mensen. Vandaag wordt er weer een groot leider gesteund. Wat zijn wij bevoorrecht hier deelgenoot te zijn van zo'n belangrijke gebeurtenis! Bij deze wijziging in de leiding van de Kerk is heel belangrijk dat de quorums van de priesterschap en de vergadering van de heiligen de gelegenheid hebben om hun dankbaarheid uit te spreken, hun steun en vertrouwen te beloven en hun verbonden te bevestigen.

De roeping van president Harold B. Lee verloopt volgens hetzelfde patroon als de roeping van de presidenten voor hem. Hij draagt dezelfde sleutels en hetzelfde gezag en hij vertegenwoordigt dezelfde Kerk, al is die veel groter geworden.

Toen de Kerk in 1830 werd gesticht bestond zij uit een handjevol leden. De profeet Joseph Smith resideerde toen over een zeer kleine groep, maar toen hij als martelaar stierf was die groep uitgegroeid tot vele duizenden leden.

Toen Brigham Young president werd, waren er ongeveer 40.000 leden. In 1877 resideerde de nieuwe president John Taylor over 145.000 leden. Wilford Woodruff in 1887 over ongeveer 192.000 leden. Toen Lorenzo Snow in 1898 president werd waren er zo'n 253.000 leden en onder Joseph F. Smith bijna 280.000. Onder president Heber J. Grant ongeveer een half miljoen; onder George Albert Smith één miljoen, en toen David O. McKay in 1951 president werd waren er ruim 1.100.000 leden.

Toen Joseph Fielding Smith het bestuur overnam waren er 2.800.000 leden, en nu president Harold B. Lee president wordt, zijn het er ongeveer 3.200.000 en het aantal neemt snel toe.

Het is een hele geruststelling te weten dat president Harold B. Lee niet werd gekozen door comité's en conferenties met al hun conflicten en kritiek, niet door de stem van de mensen, maar dat hij van Godswege werd geroepen en daarna door de mensen werd gesteund.

De Kerk heeft binnen drie jaar tijds drie presidenten gehad. De schrijver van een hoofdartikel in *Deseret News* schreef:

„In vele organisaties zouden zoveel snel op elkaar volgende veranderingen aan de top meteen

verwarrende beleidsverschuivingen met zich meebrengen, en daarmee een gevoel van aarzeling en onzekerheid.

„De sfeer die in de Kerk heerst in deze gedenkwaardige periode is daarentegen stabiel en doelgericht, standvastig te midden der woelige baren.“ (*Deseret News*, 8 juli 1972, pag. A-6.)

Het goddelijk stramien laat geen vergissingen toe, geen conflicten, geen zelfzuchtige motieven. De Here heeft aan Zichzelf voorbehouden de leiders van Zijn Kerk te roepen. Dat vergt uitermate belangrijk onderzoekingswerk.

President Harold B. Lee werd op 7 juli 1972 president van de Kerk, maar hij werd op 10 april 1941 tot apostel geordend en hij was ongetwijfeld evenals zijn voorgangers in het verre, verre verleden reeds hiertoe voorbestemd. Meer dan een eeuw geleden deed de profeet Joseph Smith deze uitspraak:

„Een ieder, die een roeping bezit om tot de inwoners der aarde te prediken, werd tot dit doel reeds bestemd in de grote Raadsvergadering in de hemel vóór deze wereld bestond.“ (Joseph Fielding Smith: *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 388.)

Een van de eerste apostelen zei over Joseph Smith:

„Die bevoegdheid werd hem niet verleend toen hij voor het eerst engelen zag en gaven ontving . . . ; daarvoor was de handoplegging vereist van iemand die de bevoegdheid van het Heilig Priesterschap had.“

Te rechter tijd ontving hij die bevoegdheid onder de handen van degenen die de sleutelmacht het laatste op de aarde hadden gedragen. De apostel vervolgde:

„Toen Jezus . . . Zijn drie discipelen meenam naar de berg, werd

Hij voor hun ogen verheerlijkt, en Mozes en Elia bedienden hen, en toen werd Petrus geordend om de sleutelen van die bedeling te dragen. Hij beheerde die sleutelen samen met Jakobus en Johannes, zijn broeders.

„Zij kwamen in deze dagen en legden tezamen Joseph (Smith) en Oliver (Cowdery) de handen op en ordenden hen tot de bevoegdheid die zij zelf droegen, namelijk het apostelschap.” (George Q. Cannon: *Gospel Truth* [Zion’s Book Store, 1957], deel I, pag. 253-254.)

Voor ons is het van groot belang dat er sinds 6 april 1830, 142 jaar geleden, geen moment is voorbijgegaan waarop de Kerk niet onder goddelijke leiding stond. Geen enkele overleden president heeft ooit de sleutelen en de bevoegdheden van de Kerk op aarde meegenomen naar de geestenwereld.

Op het ogenblik dat op 2 juli 1972 de geest van Joseph Fielding Smith zijn lichaam verliet, nam president Harold B. Lee als president van de Twaalf Apostelen de leiding over, en hij was de ware en erkende leider, omdat hij, zoals Joseph Smith zei, was voorverordend.

President George Q. Cannon spreekt over deze ordening in het voorbestaan:

„Het is een opmerkelijk feit dat Joseph Smith alreeds gaven had voor hij werd geordend; hij was alreeds een profeet, want al voor hij geordend was verzegelde hij een groot aantal dingen . . .; hij was alreeds een openbaarder, want God gaf hem al openbaringen vóór de Kerk was gesticht. Daarom was hij alreeds een profeet, ziener en openbaarder voor hij in het vlees werd geordend.” (*Gospel Truth*, pag. 253.)

Op 7 juli 1972 bezat het Quorum

van de Twaalfen al deze gaven. En president Harold B. Lee bezit ze en draagt de sleutelen en de volheid van het priesterschap sinds 10 april 1941, en op 7 juli 1972 zijn ze door de Raad der Twaalf Apostelen nogmaals op hem bevestigd.

De Here heeft alle nodige voorzieningen getroffen voor zulke veranderingen. Vandaag de dag zijn er veertien apostelen die de sleutelen in gereedheid houden, namelijk de twaalf apostelen en de twee raadgevers van de president.

Dat is om die aan te wenden indien en wanneer de omstandigheden dat vragen, want al deze apostelen worden tot leider geordend als hun anciënniteit toeneemt en het aan de orde komt.

Zo zijn er sinds Joseph Smith tachtig apostelen begiftigd, hoewel doordat de dood, tussenbeide kwam slechts elf van hen de functie van president van de Kerk hebben bekleed; en aangezien het sterven van Zijn dienstknechten ligt in de macht van de Here, zorgt Hij dat alleen degene die voor het dragen van dat leiderschap is bestemd de hoogste plaats bereikt. Dood en leven worden de regelen- de factoren. Elke nieuwe apostel wordt als het er de tijd toe is gekozen door de Here, en dat wordt geopenbaard aan de dan levende profeet, die hem dan ordent.

Anciënniteit is in de belangrijkste quorums van de Kerk van fundamenteel belang. Alle apostelen begrijpen dit volkomen en alle goed opgeleide leden van de Kerk zijn vertrouwd met dit volmaakte opvolgingsbeleid.

Joseph Smith verleende de twaalf apostelen alle sleutelen, gezag en macht die hij zelf bezat en die hij ontvangen had van de Here. Hij gaf hun hun endowment, wassing

en zalving en bediende hun de verzegelende verordeningen.

Tegenwoordig hebben wij, evenals vroeger de kinderen Israëls, weer de gelegenheid om verbonden te sluiten en een nieuwe profeet te steunen. De Here sprak tot Jozua, en dat is ook van toepassing op president Lee: „Niemand zal voor uw aangezicht bestaan al de dagen uws levens; gelijk als Ik met Mozes geweest ben,” zegt de Here, „zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven, en zal u niet verlaten.” (Joz. 1:5.)

„Toen zeide het volk . . .: wij zullen den Heere dienen.

„. . . Wij zullen den Heere, onzen God, dienen, en wij zullen Zijner stem gehoorzamen.

„Alzo maakte Jozua op dienzelfden dag een verbond met het volk.” (Joz. 24:21, 24-25.)

Laat dit dan ook in deze tijd ons verbond zijn.

Een leider van vroeger zei: „Ik kijk naar onze president — ik heb altijd met bijzondere belangstelling de kapitein van het schip gadeslagen, midden op een met ijsbergen bezaaide oceaan of midden in zware stormen . . . Ik keek naar zijn oog en zijn wijze van optreden, en ik stelde me voor dat ik me een goed beeld kon vormen van het grote gevaar door naar hem te kijken. Ik heb stormen meegemaakt waarbij alle opvarenden, uitgezonderd de ouderlingen, verwachtten dat we zouden vergaan . . .” (*Gospel Truth*, pag. 271.)

Nu hebben wij het voorrecht president Lee te mogen steunen.

De profeet Joseph gaf ons een belangrijke regel waarvan u waarschijnlijk goed op de hoogte bent: „Ik zal u een van de sleutelen van de verborgenheden van het Koninkrijk geven. Het is een eeuwig beginsel, dat van alle eeuwigheid

bij God bestaan heeft: Indien een mens opstaat om anderen te oordelen, en fouten zoekt in de Kerk, en die zegt dat zij allen verkeerd zijn en zichzelf alleen rechtvaardig is, weet dan zeker, dat deze mens zich op de brede weg van de afval bevindt; en als hij zich niet bekeert, zal hij afvallen, zo waar als God leeft." (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 164/165.)

President Cannon waarschuwde ook: „Als iemand van u heeft toegegeven aan de geest van demopper en gekritiseer en als u uw tong gedachten en woorden hebt laten uitspreken die verkeerd en niet in overeenstemming met de geest van het Evangelie waren, . . . moet u zich met geheel uw hart bekeren en u geheel en al verootmoedigen en Hem smeken om vergeving van die zonde — want het is een zeer zware zonde.

„De mannen die het priesterschap dragen zijn slechts stervelingen; het zijn mensen die fouten kunnen maken . . . [Niemand weet dat beter dan zij zelf.] Geen enkele mens die ooit deze aarde betreden heeft is vrij geweest van zonden, uitzonderd de Zoon van God . . .”

Ik weet zeker dat dit voor alle broeders geldt.

„Niettemin heeft God deze mannen uitgekozen. Hij heeft hen uitgevoren, . . . maar Hij heeft ze uitgekozen en hun de bevoegdheid van het Heilig Priesterschap opgelegd, en zij zijn Zijn vertegenwoordigers op de aarde geworden. Hij stelt hen als herders over de kudde van Christus en als wachters op de muren van Zion. En Hij stelt hen absoluut aansprakelijk . . . voor de bevoegdheid die Hij hun gegeven heeft; en op de dag van de Here Jezus zullen zij voor Hem moeten staan om geoordeeld te worden voor de manier waarop zij deze macht heb-

ben uitgeoefend. Als zij er verkeerd mee zijn omgegaan, tegen de belangen van Zijn werk en de verlossing van Zijn volk, wee dan hun op de dag des Heren Jezus! Hij zal hen oordelen . . .” (*Gospel Truth*, pag. 276.)

Het voorrecht de leiders van de Kerk te kunnen steunen

Diezelfde apostel van vroeger vertelt ons dat de Here alleen de regelmatig samengestelde raden van de Kerk de bevoegdheid geeft om te oordelen en te veroordelen, en niet de mens als zodanig: „ . . . en zij die hun stem verheffen . . . tegen de bevoegdheid van het Heilige Priesterschap . . . zullen nederdalen ter helle, tenzij zij zich bekeren.” (Op. cit.)

President Wilford Woodruff deed in zijn laatste jaren deze uitspraak: „Ik vraag mijn hemelse Vader Zijn geest over mij, zijn dienstknecht, uit te storten, opdat ik op mijn hoge leeftijd gedurende de enkele dagen die ik nog in het vlees zal bestaan door Zijn bezieling mag worden geleid. Ik zeg tot Israël: de Here zal noch mij noch enige andere man die president is van deze Kerk de kans geven u van de rechte weg af te leiden. Dat is niet de bedoeling. Dat kan niet voor God. Als ik dat zou proberen, zou

de Here mij van deze plaats verwijderen, en dat zal Hij ook doen met welke andere man ook die wellicht probeert de mensenkinderen te doen afdwalen van de Godsspraak en van hun plicht . . .” (*The Discourses of Wilford Woodruff*, [Bookcraft, 1969], pag. 212-213.)

Dit geeft ons wel grote zekerheid. Een andere leider schreef eens: „Mannen bekleden in deze Kerk geen plaats omdat zij ernaar streven. Als bekend zou zijn dat iemand de ambitie had een bepaalde post in de Kerk te bekleden, zou dat feit alleen al ertoe leiden dat hij niet tot het ambt werd geroepen, want zijn wens zou dan niet vervuld worden. De ambtenaren in deze Kerk . . . zijn verantwoording verschuldigd aan God. God koos en benoemde [hen] en het is aan Hem [hen] terecht te wijzen als [zij] fouten maken.” (George Q. Cannon in de *Deseret Weekly*, 21 mei 1898, pag. 708.)

Moge de Here onze nieuwe president en zijn raadgevers zegenen en ten volle steunen. Moge het zo zijn dat wij, leden, president Harold B. Lee volledig steunen, want ik weet dat hij de profeet des Heren op deze aarde is. Ik getuig dat God, Wiens stem werd gehoord bij de Jordaan, èn onder de Nephieten, èn in het bos in de staat New York, onze hemelse Vader is, en dat Degene op Wie Hij doelde toen Hij zei: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!” (Mt. 3:17), onze Heiland is, de Here Jezus Christus, het Hoofd van de Kerk. Ik getuig ook dat president Lee een profeet Gods is. Als wij hem volgen zullen wij grote vooruitgang boeken in het Koninkrijk. Ik getuig tot u met alle vuur en in alle oprechtheid en in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

Hij die met waakzaam oog . . .

Door ouderling BOYD K. PACKER
van de Raad der Twaalven

Ik denk dat u zich, nadat wij gistermorgen en vanmorgen met president Lee samen zijn geweest, het gevoel kunt voorstellen, dat wij hebben wanneer wij als de broeders naar de tempel gaan en daar samen met hem in alle vrede vergaderen.

Kort geleden kreeg ik in een dergelijke vergadering de inspiratie voor het onderwerp, waarvoor ik vandaag wil spreken. We zongen in die vergadering als openingslied: „Hoe zacht klinkt Godes woord”, nummer 52 uit de *Heilige Lofzangen*. President Lee nam later in een gebed een zin uit het lied over: „Hij, Die met waakzaam oog Zijn Heil'gen hier aanschouwt, . . .” Vervolgens dankte hij de Almachtige eerbiedig voor de veiligheid en de bescherming van Zijn heiligen en in dat gebed vroeg hij om verdere bescherming.

Ik was vervuld van diepe dankbaarheid dat er in deze wereld, die door onrust, ja zelfs door geweld wordt gekenmerkt, nog een volk te vinden is, waar men zich bezorgd maakt om elkaar. Paulus zei tot de heiligen te Efeze: „Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods.” (Ef. 2:19.)

Een medeburger der heiligen zijn

heeft een diepe betekenis. Iedereen kan indien hij dat wil medeburger worden door de verordening van de doop — wanneer hij zich wil bekeren en zich voorbereiden. Dan behoeft hij, als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, nooit alleen te zijn.

Het individu wordt beschouwd als een zoon of een dochter van God. De gezinsleden leren elkander te ondersteunen. In dat soort gezinnen gaat er iets in vervulling van de uitspraak: De heiligen zullen zeker wonen. Dan past de samenstelling van het gezin precies in de organisatie van de Kerk.

Wanneer jongelui het ouderlijk huis ontgroeien worden zij niet alleen gelaten, wordt er over hen gewaakt. Wanneer zij huwen, begint de kringloop opnieuw.

Sommigen huwen niet, maar ze worden nooit alleen gelaten.

Wanneer de kinderen het huis verlaten om zelf een gezin te stichten, zien vader en moeder, die dan grootvader en grootmoeder worden, samen het leven tegemoet, zoals toen zij pasgetuwd waren. Dat is het normale, het te verwachten en te wensen patroon, want de weg des Heren is „één eeuwige cirkelgang”. (1 Nephi 10:19.) Zij zullen nooit alleengelaten worden.

Wij leren de kinderen hun ouders te eren, maar ze wonen soms erg ver weg . . . In ieder geval heeft de Kerk een wachter over hen.

Ten tijde dat één van de echtelieden is heengegaan, wordt de bejaarde weduwe of weduwnaar niet alleengelaten, want opnieuw waakt de Kerk over hem of haar, komt aan zijn of haar behoeften tegemoet — geestelijk en ook stoffelijk als dat nodig mocht blijken, zodat zij „zeker mogen wonen”.

Het proces is eenvoudig. De quorumpresident roept twee dragers van het priesterschap en zij krijgen dan van hun bisschop de opdracht om als huisonderwijzers van de priesterschap regelmatig het huis van elk lid te bezoeken. Zij zijn de wakers over het individu en over het gezin.

Toen ik besloot te spreken over het huisonderwijs, besefte ik terdege dat er een aantal activiteiten in de Kerk is, waartoe wij ons meer voelen aangetrokken en die veel interessanter zijn. Misschien spreken de meeste ons wel meer aan.

Enige tijd geleden was ik na de avondmaalsvergadering bij iemand uitgenodigd. De moeder vroeg haar zoon van omstreeks veertien jaar hoe de dag voor hem geweest was. De jongeman antwoordde stoutmoedig naar waarheid en zonder aarzelen zoals de jeugd vaak doet. Hij zei: „Fijn, behalve de avondmaalsvergadering”.

De moeder vroeg waarom. „Wel, wanneer ons ooit eens wordt bepaard, dat de leden van de hoge raad over huisonderwijs en welzijnszorg spreken, dan heb je een fijne dag!

De moeder vond dat naar en vroeg: „Waarom, David? Broeder Packer hier is met één van deze programma's belast voor de gehele Kerk”.

„Dat weet ik“, zei hij, „Waarom doet hij er niets aan?“

— Mijn jongen, ik doe er op dit moment alles aan wat ik kan. Laat mij je iets uitleggen. Misschien vind je dan dat deze twee programma's — die zeer nauw met elkaar in verband staan — hoogst interessant zijn. Maar interessant of niet, ze zijn onontbeerlijk voor je veiligheid. Tussen twee haakjes, je kunt mij in het gezelschap van dat hoge raadslid zetten dat praat over de fundamentele programma's van de priesterschap. En schrijf daar ook je leraar bij, die praat over doorzettingsvermogen en repetities, en je muziekleraar, die urenlang blijft oefenen om een paar minuten te kunnen spelen. Schrijf daar je ouders bij, die er op staan dat je leert werken en aandacht besteden aan de belangrijke dingen van het leven.

Ik herhaal het, sommige activiteiten spreken je misschien meer aan, maar ze zijn niet zó belangrijk.

Het is van belang dat deze fundamentele dingen als vanzelfsprekend worden aanvaard. Wij hebben bijvoorbeeld in ons lichaam de bloedsomloop, die voedsel afgeeft om het lichaam te onderhouden, de afvalstoffen afvoert en gewapend is met een ziekte- en infectiebestrijdend middel. Het bloed wordt in beweging gehouden door het onophoudelijke en regelmatige pompen van het hart. Het is nodig om te leven.

Gewoonlijk krijgt een snee of een splinter in een vinger meer aandacht; daar maken we ons zorgen over. Niemand besteedt veel aandacht aan de hartslag. Totdat hij dreigt te worden onderbroken of gestopt. Dan pas besteden wij er voor het allereerst aandacht aan. Vreemd genoeg wordt het huisonderwijs als zo vanzelfsprekend

aanvaard, dat de meeste leden er weinig aandacht aan besteden, het als een routinekwestie afdoen, het zelfs vervelend vinden. Desondanks ontvangen de leden van de Kerk hiermee een bescherming en een bewaking en zorg, als nergens anders.

Stel je een man voor die zijn broeder, in het algemeen een jongere man tussen de veertien en twintig jaar opbelt om vijf of zes gezinnen thuis te gaan bezoeken. Ze geven hen moed, zoeken naar hun geestelijke behoeften en informeren naar hun welstand, zodat iedereen weet, dat er iemand is, waar ze in moeilijke dagen op kunnen rekenen.

Wanneer iemand door ziekte getroffen wordt, kan er hulp worden verleend. Er kan voor de kinderen worden gezorgd, er kunnen bezoeken worden afgelegd. Hier voegen we de huisonderwijzers van de priesterschap bij de huisbezoeksters van de Zustershulpvereniging. Meestal is ziekte het probleem niet. Er is een tiener met problemen, of een kleine, die niet zo goed vooruitgaat als wel zou moeten.

Deze pijpleiding van het huisonderwijs kan krachten op deze aarde uitstorten als de hulpbronnen van de Kerk ze toevoeren. Maar dat is niet alles. Via deze pijpleiding kan een verlossende geestelijke macht vloeien, die tot aan de grenzen van de hemel zelf reikt.

Door het huisonderwijs zijn tragedieën afgewend. Dolende zielen zijn bekeerd. Er werd in stoffelijke behoeften voorzien. Verdriet werd verzacht. Zwakken zijn met een zalving genezen. Terwijl het werk zonder ophef doorgaat, wordt het door de Almachtige God geïnspireerd en vormt het het fundament voor het geestelijke voedsel van dit volk.

De leiders van de Kerk doen er heel veel voor om te zorgen dat het huisonderwijs goed functioneert. Ofschoon het veelal als vanzelfsprekend wordt aanvaard, wordt er altijd in voorzien, en dat zal altijd zo blijven. De beginnenden ervan zijn nooit gewijzigd, niet door de veranderde samenleving en niet door de verschillende toevoegingen aan de programma's in de Kerk.

Zonder dit zou de Kerk spoedig ophouden de Kerk te zijn. En ik zeg wederom: ofschoon sommige activiteiten misschien aantrekkelijker zijn, geen enkele is zó belangrijk.

Ik ben dankbaar voor de vele activiteiten die wij hebben. Ze zijn een specerij, een aroma, of een dessert. Ze maken het leven interessant, in het bijzonder voor onze jonge mensen. Ze staan bij mij bijzonder in de gunst en ik zou niet graag zien dat ze verwaarloosd werden. Evenmin ben ik ertoe over te halen ervan af te zien.

Ik kan echt wel inzien dat een Kerk met alleen maar huisonderwijs voor een jong iemand net zo saai kan zijn als een maaltijd zonder kruiden of zonder dessert. Ik maak mij echter zorgen als plaatselijke leiders zich geheel op de activiteiten concentreren en het huisonderwijs verwaarlozen.

Ik zeg tot onze bisschoppen: „U kunt net zo goed proberen een atleet in conditie te brengen op een dieet van chocoladerepen en seven up als te trachten uw jeugd alleen met activiteiten te steunen. Ze kunnen erdoor meegesleept worden, maar ze zullen er niet erg door gevoed worden. Geen enkele inspanning is productiever om uw jeugd te verlossen dan de tijd en aandacht die u besteedt aan het huisonderwijs. Het doel van het huisonderwijs is het gezin te ver-

sterken en zoals een tiener het zou zeggen: „Daar gaat het alleen maar om”. Zie je nu in, dat wanneer je de kranen van deze pijpleiding, die van levensbelang is voor het gezin, openhoudt, je niet alleen het gezin verder helpt komen, maar dat je ook aan veel fijnere, pittigere activiteiten deel kunt nemen?

Er zijn vele manieren om onze jonge mensen op te bouwen. We zijn zeer vindingrijk en schijnen in staat om veel opwindends te bedenken. Vroeg of laat worden wij gedwongen het op des Heren manier te doen.

Ik denk aan die bontjager, die een bescheiden fortuintje had verdiend met de vossejacht. Hij besloot een winter naar het zuiden te gaan en liet zijn valstrikken aan de zorg van een zorgvuldig opgeleide jonge helper achter. Hij had hem precies geleerd hoe hij de vallen op moest zetten en het aas neer moest leggen.

Toen hij in de lente terugkeerde, waren er tot zijn teleurstelling maar weinig vossevelen.

„Heb je het precies zo gedaan als ik het je heb geleerd?” vroeg de oudere man.

„O, neen”, was het antwoord, „Ik heb een veel betere manier uitgevonden.”

— Gij, bisschoppen en quorumleiders, ik druk u op het hart voldoende aandacht aan het huisonderwijs te besteden. Laat niet toe dat de huisonderwijzers hun taak op andere manieren trachten te verrichten. U kunt duizenden manieren bedenken om te trachten de jeugd op te bouwen, maar vroeg of laat komt u erop terug en gaat u het op Zijn manier doen.

Ik denk aan de uitspraak in de Schriften:

„Wie ben Ik, zegt de Here, Die

heb beloofd, en de beloften niet heb vervuld?

Ik gebied, en de mensen gehoorzamen niet; Ik herroep en zij ontvagen de zegen niet.

Dan zeggen zij in hun hart: Dit is niet het werk des Heren, want Zijn beloften worden niet vervuld. Maar wee dezulken, want hun loon loert van beneden, en wacht hun niet van boven.“ (L. & V. 58:31-33.)

Het huisonderwijs is het belangrijkste wat we doen binnen de Kerk

Gij huisonderwijzers — gij, die routinebezoek brengt, veelal geestdodend — neem de opdracht niet te lichtvaardig op. Doe dit niet als een routinewerkje af. Elk uur dat u eraan besteedt en elke stap die u ervoor doet en elke deur waar u aanbelt, elk gezin, dat u begroet, elke bemoediging die u geeft is een dubbele zegen.

Het is een belangwekkende waarheid dat de huisonderwijzers tijdens hun bezoeken aan gezinnen vaak zelf onderwezen worden. In feite is het dikwijls de vraag, zelfs op een moment van zelfopoffering en dienstbetoon, wie het meeste gezegend wordt — de huisonderwijzer of het gezin dat hij dient.

Uit eigen ondervinding boog ik op één zeer belangrijk stukje ervaring. Ik heb dat *lesje* geleerd als *huisonderwijzer*.

Kort voordat ik huwde, kreeg ik de opdracht om met een oudere broeder op huisonderwijs te gaan bij een bejaard zustertje dat aan huis gebonden was. Ze was ge-

deeltelijk invalide en als wij aanbelden, riep zij ons toe zelf de deur open te willen maken. Gewoonlijk vonden wij haar niet in staat om op te staan en brachten we onze boodschap aan haar bed. Op een of andere manier kwamen wij erachter dat zij dol op citroenijs was. Vaak stopten we even bij de ijskraam voordat wij op zoek gingen. Omdat wij die voorliefde kenden waren er twee redenen, waarom wij in dat huis welkom waren.

Op een keer was mijn oudere collega niet in staat om te gaan, ik weet niet meer waarom. Ik ging alleen en oudergewoonte kocht ik een kwartliter ijs, voor ik aanbelde.

Ik trof haar in bed aan. Ze zei dat ze zich zorgen maakte over een kleinkind, dat de volgende dag een ernstige operatie moest ondergaan. Ze vroeg of ik bij haar bed wilde knielen en een gebed wilde uitspreken voor het welzijn van het jonge meisje.

Na het gebed, ik denk dat zij aan mijn komende huwelijk dacht, zei zij: „Vanavond zal ik jou wat leren”. Ze zei, dat zij mij iets wilde vertellen en dat ik dat goed moest onthouden. Toen begon er een les die ik nooit vergeten heb. Ze vertelde iets uit haar leven.

Toen zij met een fijne jonge man in de tempel was getrouwd hielden ze zich een paar jaar bezig met de zaken waar jonggehuwden zich mee plegen bezig te houden, het vormen van een gezin. Er kwam op een dag een brief van „postbus B”. In die dagen betekende een brief van „postbus B” in Salt Lake City onveranderlijk een roeping voor een zending.

Tot hun verrassing werden zij geroepen met hun hele gezin naar een verafgelegen werelddeel te gaan om te helpen het land voor

het zendingswerk open te leggen. Zij dienden er getrouw en goed. Na vele jaren keerden zij naar huis terug om zich opnieuw geheel te wijden aan elkaar en de kinderen.

Toen sprak dit vrouwtje over een maandagmorgen. Er was mischchien die maandag ochtendziekte of een drukke wasdag. Er ontstond wat wrijving, onenigheid. Er vielen een paar woorden tussen man en vrouw. Vreemd genoeg kon zij zich niet meer herinneren hoe het allemaal begon en waar het over ging. „Maar“, zei ze, „het enige wat ik mij nog herinner is, dat ik hem tot aan het hek volgde en terwijl hij de straat opleep, op weg naar zijn werk, moest ik hem nog net die laatste bittere, hatelijke opmerking naropen“.

Ach, en haar tranen begonnen te vloeien, zij vertelde mij over het ongeluk, dat die dag plaatsvond; en dat hij nimmer terugkeerde. „Vijftig jaar lang“, snikte zij, „heb ik in een hel geleefd, omdat ik wist dat het laatste wat ik gezegd had, *die* opmerking was“.

Dat was de boodschap aan haar jonge huisonderwijzer. Ze prentte hem er diep bij mij in; met de opdracht hem nooit te vergeten. Ik heb er erg veel voordeel van gehad. Sedertdien ben ik aan de weet gekomen dat een echtpaar kan leven zonder dat er één verkeerd woord tussen hen valt.

Ik heb vaak over de bezoeken aan dat huis nagedacht, over de tijd die ik eraan besteedde en de paar kwartjes, die wij aan het ijs uitgaven. Dat zusterje is reeds lang aan de andere zijde van het graf. Dat geldt ook voor mijn senior-huisonderwijzer. Maar de machtige ervaringen van het huisonderwijs, een huisonderwijzer te zijn die onderwezen wordt, zijn mij steeds bijgebleven. Ik heb gelegenheid gehad de boodschap van

deze zuster bij jonge echtparen aan het huwelijksaltaar achter te laten en om er raad uit te putten voor alle mensen in heel de wereld.

Er zit een geestelijke dimensie aan het huisonderwijs. Elke priesterschapsdrager die met zijn Opdracht op pad gaat kan er van terugkeren met een duizendvoudige beloning.

Ik heb mannen op de vraag wat hun taken in de Kerk waren, horen antwoorden: „Ik ben alleen maar huisonderwijzer“.

Alleen maar huisonderwijzer. Alleen maar de herder over een kudde. Alleen maar de enige die is aangesteld daar waar de bediening er het meeste op aan komt. Slechts een dienstknecht des Heren!

Speciaal voor u, huisonderwijzers is dat vers twee uit lied 52 van kracht:

„Hij, Die met waakzaam oog
Zijn heil'gen hier aanschouwt
Wiens hand het gans heeal

bestuurt
word' onbepert vertrouwd“.

Ik geef u mijn getuigenis dat Jezus de Christus is. Dit is Zijn Kerk en koninkrijk. Wij dragen het priesterschap en het gezag dat door Hem gedelegeerd is. Er resideert een profeet over ons, die niet naar de uitersten der aarde, naar elke gemeente, elke zending of elke ring kan gaan. Toch kan hij door het delegeren van de bevoegdheid en de sleutelen die hij heeft, niet alleen tot aan de ringen en wijken en gemeenten reiken, maar hij kan tot in de huizen reiken, tot de afzonderlijke individuen, en hen zegenen en steunen, opdat de heiligen zeker mogen wonen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

*

In verband
met de
interregionale
conferentie in
München
zal de
Zwitserse tempel
op 24 en 25
augustus 1973
gesloten zijn.
Daar
tegenover
staat echter dat de
tempel op
maandag
20 augustus
open
zal zijn.

Versterk uw broeders

Door president PAUL H. DUNN
van de Eerste Raad van Zeventigers

Toen de Here aan de Nephieten verscheen zei Hij: „En wederom zeg Ik tot u: Gij moet u bekeren en als een kindeke worden, en in Mijn naam worden gedoopt, of gij kunt geenszins het koninkrijk Gods beërven.“ (III Ne. 11:38.) Dat was Zijn ernstige waarschuwing.

In de herfst van dit jaar is het precies drieëndertig jaar geleden dat ik als student aan het Chapman College in Zuid-Californië werd ingeschreven. Ik kwam onder de invloedssfeer van Dr. Guy M. Davis, de filosoof. Drieëntwintig jaar later heb ik déze briljante man en grote geleerde als een kindeke zien worden, toen hij zich liet doppen en lid van de Kerk werd.

Ik dacht aan een andere passage uit de Schriften toen ik de doop van mijn vriend gadesloeg. Toen de Here Zijn presiderende apostel Petrus vermaande, gaf Hij, volgens de woorden van Lukas, deze eenvoudige raad en leiding: „Als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.“ (Lukas 22:32.) Ik bid dat de bisschop, de huisonderwijzers en de leden van de wijk waartoe Guy en zijn gezin nu horen deze mijn broeder zullen versterken.

Ik wil u iets uit mijn persoonlijke belevenissen vertellen. Naar mijn mening zullen wij onze broeder beter kunnen versterken wanneer

wij onze gezinnen daarbij inschakelen.

Enige tijd geleden moest mijn jongste dochter naar een andere school. Zij zag met groot verlangen uit naar de nieuwe belevenis maar zij was toch ook enigszins schuw voor het onbekende. Wij als ouders hadden getracht deze belevenis zinvol en positief voor te stellen en wij hadden tezamen uren besteed om haar op de nieuwe indrukken voor te bereiden.

Tenslotte brak de lang verwachte dag aan. Wij hadden een speciale avond vastgesteld om haar geestelijke steun en leiding te geven. Zij legde alvast haar kleren voor de volgende dag klaar.

De volgende morgen verscheen zij in haar onderjurkje aan het ontbijt. Ze zei: „Papa, ik geloof dat ik eigenlijk niet naar school kan gaan.“

Ik zei: „Waarom niet?“

Ze zei: „Ik denk dat ik ziek word.“

U begrijpt vast wel wat dat wilde zeggen: „Ik weet niet hoe ik mijn nieuwe omstandigheden de baas kan worden, vader. Zal ik vriendinnetjes maken? Zal ik bij de leeraar in de smaak vallen? Zal ik aanvaard worden?“ Met deze zaken krijgen wij allen te maken wanneer wij nieuwe intermenselijke verhoudingen krijgen.

Zij wist wat mijn antwoord zou zijn en stemde ermee in dat ik haar naar school zou brengen. Toen wij aankwamen, ging de bel. De tranen sprongen haar in de ogen. Ik stapte de auto uit en hielp haar. Toen we ongeveer tien passen gelopen hadden greep zij mijn been vast. En vervolgens keek zij mij aan zoals alleen een kind dat kan, en zei wijsgerig: „Papa, als u werkelijk van me houdt, als u echt van me houdt, dan laat u mij niet naar binnen gaan.“

Ik zei: „Liefje, misschien begrijp je het niet, maar ik doe het juist zo omdat ik van je houd.“ Ik meende het. Toen wij naar binnen waren gegaan greep zij mijn andere been. Ze hield zich stevig vast. Talloze leerlingen gingen voorbij maar tenslotte gebeurde het wonder. Plotseling stond daar een heel fijn vriendinnetje dat wist hoe zij zichzelf kon wegcijferen en anderen dienstbaar kon zijn; iemand die op dat moment de vermaning van de Heiland om haar vriendinnen te versterken ten uitvoer zou brengen.

Met de uitbundigheid, die de jeugd eigen is, zei dit meisje: „Hoe is het met jou, Kellie?“ „Goed.“ „In welke klas zit je?“ „Eerste.“ „Prachtig, heb ik vorig jaar in gezeten. Ga mee, zal ik je er heen brengen.“

Eer Kellie het wist had zij mijn been losgelaten en was ze al tien stappen weg. Toen bedacht ze zich. Ik zal de uitdrukking op haar gezicht en wat ze zei toen ze zich omdraaide nooit vergeten. „O.“ zei ze, „Papa, u kunt nu wel gaan. Ik heb u niet meer nodig.“

Ik dank God voor de kleine en de grote mensen die weten wat vriendschap, wat *opvangen* betekent. Iedere maand sluiten duizenden mensen zich bij de Kerk aan.

(wordt vervolgd op blz 303)

Een avondje mormoonse toneelschetsjes

Schetsjes — voordrachten die door heiligen der laatste dagen zijn geschreven — vormen een toneelfestijn op het jaarlijks „Mormoons Kunstfestival“ van de Brigham Young Universiteit.

Deze maand in De Ster een selectie uit de korte eenacters van het festival van 1972. De selectie beperkt zich tot de verhalen van de heiligen der laatste dagen uit de pioniertijd. De schetsjes bevatten gedeeltes uit brieven, journalen, dagboeken en conferentie-toespraken, en gefingeerde verhalen over historische voorvallen. Ieder fragment geeft ons inzicht in het leven van de heiligen, die westwaarts trokken. Ieder fragment toont aan hoe wij de beginselen van het Evangelie in ons leven van vandaag kunnen toepassen. We denken dat onze lezers zich verbonden met de heiligen voelen als ze deze verhalen lezen. Iemand die een van de

eersten is die in zijn land, stad, omgeving of vriendenkring het Evangelie aanvaardt is zelf een pionier, die anderen een nieuwe en betere weg voorhoudt. Soms gaat ook hij gebukt onder verachting en onder vervolging.

Deze kleine voordrachten zijn niet alleen fijn om te lezen, maar ze kunnen ook in het gezin en in klassen en als activiteiten van de Kerk worden uitgevoerd. Het opvoeren van deze stukjes is eenvoudig. De uitvoerenden dienen tevoren hun rol enkele keren door te nemen zodat zij weten wat ze moeten zeggen. Misschien moet men een of twee keer repeteren. In een informele omgeving, zoals bijvoorbeeld in het gezin, kan het dat de uitvoerenden niet apart staan van de rest van het gezelschap, doch blijven zitten temidden van de overige gezinsleden. In een klas kunnen we op krukjes gaan

zitten. We kunnen vóór de aanwezigen gaan staan of de andere leerlingen van de klas gaan in een cirkel om de spelers heen staan.

Wanneer er voor een groter publiek wordt opgevoerd kan men gebruik maken van een podium en een licht-installatie, bijvoorbeeld in een recreatiezaal. De uitvoerenden mogen zich ook in het zwart of in bonte kleuren kleden. Om het geheel nog aantrekkelijker te maken kunnen de spelers ook proberen zich in de kledij van de pioniers te steken.

Deze stukjes kunnen we voor allerlei situaties pas-

IJS

Personen:
Susanna van Tuyl
Mijnheer van Tuyl
Zending
Janine van Tuyl

SUSANNA:

Mijn vader en mijn broers waren er erg op tegen dat mijn zuster zich als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen liet dopen. Maar ze deed het meteen toen zich de mogelijkheid voordeed. Omstreeks december 1832 kwam er een zending van de Kerk bij ons in de buurt en mijn zuster nodigde hem bij ons thuis uit.

klaar aanpassen. De toeschouwers kunnen worden aangemoedigd de liederen, die tijdens de opvoering gezongen worden, mee te zingen. U bent vrij in uw keuze, of u nu wilt gaan staan, zitten, spreken of luisteren; of u slechts in één stukje of in meer van deze stukjes speelt; of u in het gezin of voor een grotere groep speelt of dat u de tekst slechts voor uzelf leest. Deze schetsjes vormen, wat u er ook mee doet, een bron van inspiratie voor uitvoerenden en toeschouwers.

MIJNHEER VAN TUYL:

Toen mijn dochter van huis was hebben de mormoonse zendingen haar één en ander verteld. En nu wil zij gedoopt worden. Maar ik heb haar gezegd dat ze er nooit meer in komt als zij het doet. Onthoud dit — wie mijn dochter doopt doet dat op eigen verantwoordelijkheid — want mijn zoons en ik zullen er bij zijn, gewapend!

ZENDELING:

Mijnheer van Tuyl, wij zullen uw dochter niet dopen als u daar op tegen bent. Onze leer zegt, en wij getuigen dat het waar is, dat de zonde op uw hoofd zal zijn en niet op het hoofd van uw dochter, als u haar belet zich aan te sluiten. (Zi L. & V. 68:25.)

SUSANNA:

Deze opmerking kwam aan. Hij begon de mogelijkheid te overwegen dat de mormoonse christenen misschien toch gelijk hadden en hij ongelijk. Daarom besloot hij eens met Janine over deze zaak te praten en haar dan te laten doen wat ze zelf wilde. Hij wilde op deze wijze alle verantwoordelijkheid van zich afschuiven.

MIJNHEER VAN TUYL:

Je mag zelf kiezen, Janine. Als wat deze mensen zeggen waar is, is het waarschijnlijk de beste godsdienst die er bestaat; maar als het niet waar is, is het de slechtste van allemaal. Deze mannen weten of het waar is of niet, ik niet. Denk nog eens goed na voor je je beslissing neemt.

JANINE:

Ik heb langdurig en serieus nagedacht, en ik heb veel gevaat, gestudeerd en gebeden. Vader, ik ben overtuigd dat ik mij zo snel mogelijk moet laten dopen. Ik kan er niet meer onderuit.

SUSANNA:

Mijn vader nam mijn zuster, de mormoons-christelijke zendingen en enkele andere leden van ons gezin mee in zijn ossewagen en wij reden naar het Erie-meer. (Een afstand van ongeveer 3 km). Daar hakten de mannen een gat in het bijna één meter dikke ijs. Daar werd Janine gedoopt tot De Kerk van Jezus Christus.

UIT HET DAGBOEK VAN JANNEKE GOOYERS

JANNEKE GOOYERS:

Op een morgen hadden we het plan opgevat om bosbessen te gaan plukken. Een broeder die Opa Tuinier heette zette een span paarden voor een lichte wagen. En met de twee gezusters Lindeman, zijn jonge kleindochter en mij ging Opa Tuinier op weg. Toen we bij het bos kwamen zeiden wij tegen opa dat hij maar wat moest rusten, dan konden wij wel plukken. Toen zijn kleindochter en ik ons al plukkend wat van de anderen verwijderd hadden hoorden wij plotseling kreten. We liepen naar Opa Tuinier en zagen overal schreeuwende Indianen rondom ons opduiken, en er verschenen er steeds meer.

Toen wij in de wagen gestapt waren en Opa Tuinier wilde wegrijden, hielden vier Indianen de wagen tegen. De Indianen paktten de paarden bij het bit. Een andere Indiaan stapte naar voren om mij uit de wagen te halen. Ik begon bang te worden en vroeg Opa Tuinier om mij uit de wagen te laten stappen om hulp te gaan halen. Hij zei: „Nee, meisje, het is te laat.“ Het gezicht van Opa Tuinier was lijfbleek! De Indianen paktten zijn horloge en zakdoek af, en probeerden mij uit de wagen te trekken. Ik begon zachtjes tot mijn hemelse Vader te bidden.

Terwijl ik bad en tegenspartelde viel de Geest van de Almachtige op mij en met grote macht stond ik op en sprak ik met deze Indianen; *in hun eigen taal!* Zij lieten de paarden en de wagen los en stonden daar voor mij. Ik sprak door de kracht van God tot hen. Zij bogen hun hoofd en antwoordden; ook begreep ik wat zij bedoelden. Opa Tuinier en het meisje keken sprakeloos toe. Ik besepte in welke toestand wij ons bevonden. Zij waren van plan geweest Opa Tuinier te doden, de wagen te verbranden en de vrouwen gevangen te nemen. Ik zag dat heel duidelijk. Toen ik ophield met spreken gaven zij ons allemaal een hand, gaven Opa Tuinier alles terug wat zij afgepakt hadden, maar gaf hij hun zijn zakdoek. Op dat moment kwamen de twee andere vrouwen terug en gingen we snel naar huis. De Here deed mij een deel van hetgeen ik gezegd had begrijpen. Ik had onder meer het volgende gezegd: „Indiaanse krijgers, ik veronderstel dat jullie denken dat je ons gaat doden. Weten jullie niet dat de Grote Geest op je let en alles weet wat er in je hart leeft? Wij zijn hier gekomen om vruchten te plukken die onze Vader ons allen heeft gegeven. Wij zijn hier niet gekomen om jullie onrecht aan te doen; als jullie ons kwaad doen of ons zelfs maar een haar van ons hoofd krenken, zal de Grote Geest jullie ter aarde werpen en zal je niet meer kunnen ademen. Wij zijn, evenals jullie, uit onze huizen verdreven. Wij zijn hier gekomen voor jullie heil en niet om onrecht te doen. Wij zijn het volk des Heren en dat geldt ook voor jullie; maar jullie moeten ophouden te moorden en goddeloosheid te bedrijven. Het mishaagt de Here en jullie baat het niet als je er mee doorgaat. Jullie denken dat al dit land, deze bomen, dit water en al deze paarden jullie eigendom zijn. Jullie bezitten helemaal niets. Zelfs de lucht die je inademt is niet je eigendom. Het behoort allemaal aan de Grote Geest.“

Richard Benson

Personen:

Bisschop
Richard Benson
Heber C. Kimball
Sybille Benson

BISSCHOP:

Richard Benson werd in 1816 in Wrightington (Engeland) geboren. Hij stierf in 1895 in Center Creek. Als bisschop zeg ik: Ween niet; hij rust in vrede. Hij werd door Heber C. Kimball in Engeland gedoopt.

Heber zond hem op zending naar New Castle (Engeland). Daar doopte Richard zevenenveertig mensen, waaronder Sybille.

Toen hij later in Nauvoo was, aanvaardde hij zijn tweede roeping om in Engeland op zending te gaan. Daarna trouwde hij met Sybille en bracht hij haar naar het Grote Zoutmeer. Zij hadden zich nauwelijks ingericht op broeder Brigham riep hem om Center Creek te stichten — daartoe moest hij nogmaals ± 375 kilometer door de wildernis trekken. Ik heb broeder Benson gekend. Hij hield van de Here en ging daar waarheen Hij hem riep!

TOESCHOUWERS:

Zing de eerste twee verzen van „Het moog' niet zijn naar het hooggeberg't“ (*Heilige lofzangen*, No. 70.)

RICHARD:

In april 1866 ging ik naar Salt Lake City om een conferentie bij te wonen. De reis met paard en wagen duurde 15 dagen. Aldaar vergaderde ik met de heiligen in de Tabernakel van God. Ik hoorde dat Heber C. Kimball mijn naam afriep.

HEBER:

Richard Benson: Op zending geroepen naar Groot Britannië.

BISSCHOP:

Daarna had Richard een kort gesprek met broeder Heber.

HEBER:

Broeder Benson, wanneer kunt u vertrekken?

RICHARD:

Broeder Kimball, ik moet het thuis eerst met Sybille bespreken.

HEBER:

Maar Richard dat kost je een maand.

RICHARD:

Maar . . .

HEBER:

Wat heb je dan nog te bespreken?

RICHARD:

Ja, het gewas moet geplant worden, er moet worden geploegd en gepoot, en voor deze en de komende winter moet hout worden gehaald voor Sybille en de kinderen.

HEBER:

Richard, ik ken Sybille. Ze kan het best zonder jou stel-

len. Ik zal je bisschop vragen haar jouw groeten over te brengen en voor je gezin te zorgen. De karavaan vertrekt overmorgen naar Missouri. God zegene je, zendingeling Benson. Neem mijnwerkers, molenbouwers en steenhouwers — bekwame mannen met geloof — mee om ons te helpen Zion op te bouwen.

RICHARD:

Waarom ging ik — zonder teruggekeerd te zijn naar Sybille, zonder ook maar even afscheid van haar te nemen? Omdat ik Sybille óók kende. Voor haar is Heber C. Kimball, die mij had gedoopt, Gods dienaar. En als broeder Kimball tegen een man zegt, „Ga,” ja . . . dan gaat hij.

Bisschop:

Sybille Forrester, echtgenote van Richard Benson, geboren in 1820, overleden in 1904.

SYBILLE:

Wat ging er in mij om toen de bisschop bij mij in de deuropening stond en zei . . .

BISSCHOP:

Sybille, je man is vertrokken — op zending naar Engeland.

SYBILLE:

Ik stond als aan de grond genageld. Twee jaar. 24 maanden lang van huis; 720 dagen; 17.520 uur. Weg! Maar waarom komt hij niet eerst terug om het mij te vertellen?

BISSCHOP:

Wat moest hij u vertellen, zuster Benson?

SYBILLE:

Ik keek naar mijn kinderen. Hun gezichtjes keken beuteuterd van de bisschop naar mij. Ik wist wat mijn man mij zou hebben verteld, en ik wist ook wat ik hem zou hebben gezegd. Wij wisten beiden dat je moet gaan waar de Here je roept. En toch . . . waarom? Hij kon toch op z'n minst nog even naar huis komen!

Nee, hij is nu 4 weken eerder thuis. Men heeft altijd gezegd dat ik overal het beste van wist te maken. Dat moest ik nu ook doen, dag in dag uit. 720 dagen lang. Hoe zou ik moeten rondkomen? Ik zou al het werk nu alleen moeten doen, in huis en op het land; ik moest de financiën regelen en de zorg voor de kinderen en hun opvoeding kwam alleen op mij neer. En als er ziekte uitbrak, kroep, cholera of pokken, zou ik het gehuil van de kinderen 's nachts alleen moeten aanhoren, altijd maar alleen. Maar op de een of andere manier deed ik meer met mijn geld, het hout brandde langer en de graanvoorraad slonk langzaam.

Er ging van de 720 dagen en van de 126.144.000 tikken

van de klok op de schoorsteen geen moment voorbij of we hadden alles wat we nodig hadden. We konden steeds de eindjes aan elkaar knopen.

En toen, eindelijk, stond deze man en vader in de deuropening. Wij kenden de vreugde die is weggelegd voor degene die gaat waarheen de Here dat wenst.

TOESCHOUWERS:

Zingen de laatste twee coupletten van „Het moog ,niet zijn naar het hooggeberg't.”

De Handkarren- karavaan

Personen:

1e Verteller
Brigham Young
Elizabeth Tait
Jane
2e Verteller
Sarah
Louise
Louises moeder
Chris Jong
William Tait

1e VERTELLER:

De meeste nieuwe bekeerlingen wilden zich in Zion bij de andere heiligen voegen. Maar de komst naar de hoofdzetel van de Kerk in Salt Lake City vergde een lange tocht en voor hen die van Europa kwamen ook nog eerst een zeereis. Het vraagstuk hoe de leden in de kortste tijd en op de gemakkelijkste wijze naar het ringcentrum van Zion konden reizen, werd op verschillende manieren opgelost. In 1853 schreef president Brigham Young over handkarren en handkarrenkaravanen om over de vlakten te trekken:

BRIGHAM YOUNG:

Laat de gezinnen van de rivier de Missouri vertrekken met een paar koeien, handkarren en kruiwagens, met

net voldoende meel voor onderweg, zonder onnodige dingen. Zij kunnen dan sneller en minder vermoeid hierheen komen dan wanneer zij de lange route voor zwaar transport volgen met de daarop voortgaande moeilijk voort te drijven kudden. Zo kunnen zij snel komen, zo niet sneller, en veel goedkoper, en daardoor kunnen ze eerder vertrekken. Op deze manier ontlopen zij de ziekten die jaarlijks zoveel broederen doen sterven. Bij hun vertrek uit Missouri hebben zij slechts voor 90 dagen eten nodig.

Alles wat zij onderweg nodig hebben ligt op een handkar, of als het gezin groot is op twee handkarren.

1e VERTELLER:

En zo kwamen zij bijeen en maakten ze handkarren voor de tocht van \pm 1900 km. naar Utah. Mensen van verschillende afkomst maakten zich klaar voor de tocht, die alles zou overtreffen wat ze tot nu toe in hun leven hadden meegeemaakt.

ELIZABETH:

Ik ben Elizabeth Xavier Tait. Ik ben in 1833 in Bombay (India) geboren. Ik ben in rijkdom grootgebracht, aristocratisch. Ik ben opgevoed op de beste scholen van India en behaalde mijn diploma van de middelbare school toen ik 14 was. Mijn familie in India vond niet goed dat ik lid van de Kerk werd. Zij smeekten mij om mijn man William en de Kerk in de steek te laten en in India te blijven. Maar toen mijn zootje plotseling aan cholera stierf wist ik dat ik niet moest toegeven aan het aandringen van mijn ouders en vrienden. Mijn man vertrok eerder naar Zion dan ik. Ik zou later komen daar

mijn gezondheid te zwak was om meteen met hem mee te gaan.

Bij mijn vertrek werd ik door mijn familie onterfd. Op weg naar Engeland moest ik een zware beproeving doorstaan. Mijn baby, een meisje, het enige kind dat ik nog had, werd ziek en stierf. Volkomen machteloos moest ik toezien. Na mijn aankomen in Amerika maakte ik deel uit van de vierde handkarrenkaravaan, „de karavaan van Willie“ genoemd.

JANE:

Mijn ouders, John en Alice Ollorton, trokken met mijn twee zusjes en mij van Engeland naar New York. vervolgens reisden wij per trein naar Iowa, waar nog meer heiligen waren gekomen om samen een handkarrenkaravaan te vormen. Ik was 15 jaar, en de middelste dochter van het gezin. Wij werden aan de zogenoemde karavaan van Martin toegewezen. Dit was de 5e karavaan heiligen die in 1856 naar Salt Lake City vertrok.

1e VERTELLER:

Van de vijf handkarrenkaravanen die in 1856 werden samengesteld, kwamen de eerste drie zonder noemenswaardige moeilijkheden in Salt Lake City aan. De laatste twee, de karavaan van Willie en die van Martin hadden verscheidene malen oponthoud zodat, zoals later bleek, veel verliezen werden geleden.

2e VERTELLER:

De karavaan van Edward Martin werd gevormd door 576 mannen, vrouwen en kinderen, 141 handkarren, 7 huifkarren, 30 ossen en 50 koeien. De karren hadden dezelfde breedte als de eerder vertrekkende huifkarren zodat de wielen in de karresporen pasten die de huifkarren trokken. Elke kar had aan de voorkant een houten balk zodat hij door verschillende mensen samen getrokken kon worden. Het eerste deel van de reis verliep voorspoedig.

JANE:

Onderweg zongen we. Je zou niet denken dat wij uit Iowa City kwamen, een tocht van ongeveer 460 km. Je kon het alleen maar zien aan onze stoffige kleding en aan de door de zon getaande gezichten. Een van de lieder was: „Sommigen moeten duwen en sommigen moeten trekken.“

1e VERTELLER:

De tweede halte voor de karavaan was Florence (Nebraska.) J. H. Lately schreef later aan John Taylor dat de karavaan van Willie en Martin daar langer moesten blijven dan aanvankelijk de bedoeling was, omdat de karren niet geschikt waren voor de tocht over de vlakten; sommige hadden nieuwe assen nodig en verder moesten alle karren velgen om de wielen krijgen ter voorkoming dat het hout zou slijten.

JANE:

De karavaan van Martin vertrok op 24 augustus naar Zion. Als we zo onze handkarren trokken bespotten vele kolonisten ons onderweg, maar wij trokken ons er niets van aan. Het was goed weer en de wegen waren uitstekend. Ondanks mijn ziekte en het feit dat wij 's avonds uitgeput waren, vonden wij het geweldig om zo naar Zion te gaan.

SARAH:

Ik hoorde in Engeland voor het eerst van het herstelde Evangelie en ik wist dat het waar was en dat ik mij bij de heiligen moest aansluiten. In Iowa City ontmoette ik John toen de handkarrenkaravaan werd gevormd. Hij was zo'n fijne man. Ook hij was een bekeerling uit Engeland. De lange tocht door Iowa en Nebraska gaf ons gelegenheid elkaar goed te leren kennen. Wij besloten met elkaar te trouwen in Zion.

JANE:

De slingerende stoet van al die karren die door mannen en vrouwen geduwd of getrokken werden vormde een kleurig schouwspel, hier en daar afgewisseld door een proviandwagen of een kleine kudde melkkoelen.

ELIZABETH:

Veel karren waren smaakvol beschilderd, al naargelang de fantasie van de eigenaar. Op sommige stonden ook inscripties zoals „De waarheid zal zegevieren“, „De Zion-expressie“, „Zegeningen volgen op opoffering“ en „Vrolijke mormonen.“ Het marslied „Sommigen moeten duwen en sommigen moeten trekken“ diende om het monotone van de dagelijkse routine te doorbreken.

2e VERTELLER:

Onze zelfdiscipline en strenge kampreglementen maakten de tocht gemakkelijk en zo konden er per dag 19 à 24 km. worden afgelegd. Mannen, vrouwen en kinderen stapten geduldig voorwaarts. Alleen de vermoeiden en zieken kregen een beetje comfort, dat bestond uit meerijden op de proviandwagens.

SARAH:

De avonden brachten ons rust en ontspanning. Na het avondeten smeulden de vuren nog na en was de gloed voor de gemeenschap het teken om bij elkaar te komen. Jonge mensen zongen en speelden vrolijk allerlei geïmproviseerde spelletjes en iedereen amuseerde zich tot het uur om zich ter ruste te begeven aanbrak.

1e VERTELLER:

Het werd stil als de kring zich rond het vuur sloot. Dan, over de smeulende vuren, zong iedereen de regels die duizenden die waren opgetrokken als hun enthousiasme begon af te nemen hadden gesterkt.

TOESCHOUWERS:

Zingen „Komt, Heil'gen, komt.“

2e VERTELLER:

Het lied „Komt, Heil'gen, komt“ is gecomponeerd door de pioniers die een tiental jaren eerder naar het westen waren getrokken dan de duizenden die hen zouden volgen. Het werd gemeenschappelijk erfgoed zowel van de vreemdelingen als van wie in Amerika waren geboren. Na de laatste woorden van het lied zocht iedereen zijn slaapplekken op en wanneer in de nacht de laatste geluiden wegstierven sliepen alle emigranten, samen met de natuur.

ELIZABETH:

De herfst zette vroeg in en het begon 's nachts te vriezen. De espedosjes op de berghellingen werden geel en het karmozijnrode eikenloof kondigde de nadering van de winter aan. In de wijde uitgestrektheden van Wyoming vorderde de karavaan van Martin tergend langzaam.

LOUISE:

Wij werden in Brighton (Engeland) lid van de Kerk, toen ik 13 jaar was. Mijn ouders waren vast van plan om zich bij de heiligen in Zion te vestigen, en dus verkocht mijn vader alles wat wij bezaten en reisden wij naar Iowa City. Daar schaften wij twee spannen ossen, twee koeien, een huifkar en een tent aan. Wij werden toegevoegd aan de karavaan van Martin en kregen de zorg voor de proviandwagen. Wij reisden 24 tot 36 km. per dag, totdat we bij de rivier de Platte aankwamen. Er dreven grote ijsschotsen in de rivier. Het was bitter koud. De volgende morgen waren er 14 doden te betreuren. Wij gingen terug naar het kamp, en zongen: „Komt, heil'gen, komt, geen werk nog strijd gevreesd.“ Ik vroeg mij af waarom mijn moeder die nacht huilde. De volgende morgen was mijn kleine zusje geboren. Het was 23 september. Wij noemden haar Edith. Ze leefde zes weken en toen stierf zij; ze werd begraven bij de laatste oversteekplaats van de Sweetwater.

1e VERTELLER:

Het werd dag op een morgen in oktober. Het kamp voelde zich ernaergeslagen. Men bevond zich aan de grens van Fort Laramie. Er was geen kleding en geen voedsel. Toch was men daarvoor van het Fort afhankelijk. De weinige kleding die men bij zich mocht hebben bood op die koude ochtend maar weinig bescherming.

JANE:

Dag in dag uit duwden we de karren voort. De sterke mannen keken met bezorgde blikken naar hun kamers. Instinctief gingen de kinderen dichtbij hun ouders lopen. De bladeren dwarrelden op de mensen neer; de vrouwen trokken hun sjaals strakker om zich

heen; zij bogen het hoofd nog iets dieper en ploeterden voorwaarts.

2e VERTELLER:

Een plotseling opgestoken wind veranderde in een sneeuwstorm. Hun bange vrees werd bewaarheid. Uren achtereen zette de verraderlijke sneeuw ons zijn dodelijke valstrikken. Onze blote voeten staken door onze versleten schoenen heen en werden nat en koud. Onze enige beschutting was die natte, bevroren kleding. De rantsoenen waren tot een minimum teruggebracht, maar er was nog genoeg voor een paar dagen.

CHRIS JONG:

Toen onze proviandvoorraad uitgeput raakte, rende ons op een dag een kudde buffels voorbij en de mannen van onze karavaan schoten er twee van neer. O, wat hadden wij een groot feest die avond! Wij kregen een stuk buffelvlees en we legden ervan in de handkar om tot zondag te bewaren. Ik had zo'n honger en het vlees rook toen ik de handkar verder duwde zo lekker dat ik me niet langer kon beheersen. Ik bezat een klein zakmesje en ik sneed er elke morgen en middag een stukje mee af. Toen vader het vlees pakte vroeg hij mij of ik er van afgesneden had. Ik zei: „Ja. Ik had zo'n honger dat ik er niet kon afbliven.“ Ik verwachtte een flink pak slaag. Maar vader draaide zich alleen maar om, en veegde de tranen uit zijn ogen.

2e VERTELLER:

De karavaan van Martin werd verrast door de vroegste sneeuwval uit de geschiedenis van de pioniers. De sneeuw bleef zich maar ophopen door telkens optredende stormen. Met hun ijskoude voeten en bevroren handen hielden de mannen de vuren aan het branden, terwijl de moeders met hun koortsige kinderen zich om de vuren schaarden.

JANE:

Ik ben in de sneeuw verdwaald. Mijn benen en voeten waren bevroren. De mannen wreven mij in met sneeuw. Ze stopten mijn voeten in een emmer water. Het deed verschrikkelijke pijn. Het was bitter koud toen we eindelijk in Devils Gate aankwamen. We hebben daar nog veel eigendommen achtergelaten. Toen mijn broer James die avond naar bed ging voelde hij zich normaal. De volgende morgen was hij doodgevroren.

ELIZABETH:

De dagelijkse rantsoenen moesten nog meer worden beperkt en wij baden of wij de volgende dag hulp mochten krijgen. De volgende dag daarentegen bracht de dood — eerst van één, toen van nog een en daarna van nog weer een. Ons leven ging als een nachtkars uit.

JANE:

De mannen stierven. Zij waren niet zlek maar door en door koud. Sommige mannen die 's morgens graven dolven, waren zelf begraven voor de avond viel.

ELIZABETH:

Onze schoenen waren zo versleten dat ze vanzelf van onze voeten vielen. Wij verbonden onze voeten met jute, repen zeil en linnen. Desondanks waren onze voeten zo pijnlijk en bloedden we zo erg dat we bloedsporen nalieten in de sneeuw.

2e VERTELLER:

Zij hadden erg veel honger. De lederen riemen, waarmee de lading op de wagen werd vastgebonden, werden uitgekookt om er soep van te maken om de heiligen in leven te houden.

JANE:

Het kwam wel voor dat er in één nacht zes, acht of tien mensen stierven. Iedere morgen werden de doden naast het karrespoor begraven. Eens gebeurde het dat er op één nacht achttien mensen stierven. De grond was door de vorst zo hard en er lag zoveel sneeuw dat men één groot graf doof. Allen werden samen begraven.

SARAH:

Mijn geliefde heeft op de vlakten in Wyoming longontsteking gekregen. Hij stierf. Voor wij konden trouwen. Ik gaf mijn lange geborduurde sjaal aan de broeders om zijn lichaam daarin te wikkelen. Ik moest er niet aan denken dat hij begraven zou worden zonder iets dat hem beschermde tegen de aarde die op hem werd geworpen.

1e VERTELLER:

Er werd toen in Salt Lake City oktober-conferentie gehouden. Brigham Young stapte naar de kathedraal en sprak de heiligen toe.

BRIGHAM YOUNG:

Mijn onderwerp luidt: Op 5 oktober 1856 bevonden zich vele van onze broeders en zusters met handkarren op de vlakten, nog ongeveer 1.125 kilometer hier vandaan. Wij moeten hen helpen. De opdracht is hen hier te krijgen. Ik zoek nu hun verlossing, het redden van onze broeders. Ik wil geen ossen sturen, maar ik wil goede paarden en muil dieren. Die zijn er op ons grondgebied en wij hebben ze nodig; ik wil ook twaalf tonnen meel en veertig goede voerlieden.

ELIZABETH:

Luzikreuten vervulden de lucht; sterke mannen droogden de tranen die langs hun verweerde gezichten liepen en de kleine kinderen dansten van vreugde.

WILLIAM TAIT:

Ik wist waar Elizabeth zich bevond! Naarmate de tijd naderde dat ik bij mijn vrouw zou aankomen, verheugde ik mij bij de gedachte aan onze hereniging en raakte ik steeds meer opgewonden. Mijn opgewondenheid sloeg bijna om in paniek toen de winter dat jaar ongewoon vroeg en streng inzette. Ik bood mij aan als vrijwilliger voor de reddingsploeg, om toch maar zo snel mogelijk mijn lieve vrouw te kunnen ontmoeten. Ik kan u niet vertellen hoe angstig en machteloos ik mij voelde onderweg. Zouden wij op tijd komen? Zou zij nog leven? Op 31 oktober werden 250 bespannen wagens uitgezonden om hen, die in nood verkeerden, te helpen. Op 20 november ontmoette de eerste wagen van de reddingsploeg de karavaan van Willie.

1e VERTELLER:

Andere voerlieden gingen door naar de karavaan van Martin. Nog enkele dagen scheidden de slachtoffers van hun redding. De dood maakte steeds meer slachtoffers. Toen de reddingsploeg tenslotte de sneeuwbarrières had overwonnen was het maar een gedeeltelijke redding. Toen op 30 november de eerste overlevenden in Salt Lake City aankwamen, was geen moeite in Zion te veel om hen te helpen. Tijdens de zondagmorgendienst hoorde men het nieuws van hun aankomst. Brigham Young sloot onmiddellijk de vergadering met woorden die getuigden van de ware opvatting van het christelijk geloof.

BRIGHAM YOUNG:

Als deze mensen hier aankomen wil ik niet zien dat zij voor zichzelf moeten gaan zorgen. Ik wil dat zij over de stad verspreid worden, worden ondergebracht bij wie goede, gerieflijke huizen hebben. Ik wil ook dat de zusters naar huis gaan en voor hen, die juist zijn aangekomen, eten maken, en hen wassen en hen verplegen. Een godsdienstoefening is iets goeds, maar in dit geval, nu er behoefte is aan gebakken aardappelen en melk, komen we er hier met een godsdienstoefening niet.

2e VERTELLER:

Vervolgens gaf de president van de Kerk het goede voorbeeld. Hij gaf de presiderende bisschop instructies dat iedere immigrant zonder woonruimte naar zijn huis gestuurd moest worden.

JANE:

Mijn ouders, John en Alice Ollorton, en mijn oudste zuster stierven voordat de reddingsploeg de rivier de Platte bereikt had. Op de dag dat wij in de Vallei van het Grote Zoutmeer aankwamen stierf mijn jongste zuster van uitputting. Ik ben de enige van ons gezin die de tocht heeft overleefd. De overigen hebben Zion nooit gezien. Maar wij weten dat we slechts voor korte

tijd van elkaar gescheiden zijn. Deze scheiding is weliswaar een forse prijs voor het Evangelie, maar dat is het waard, want God leeft en deze Kerk is waar.

LOUISE:

Mijn voeten waren bevroren en ook die van mijn broer en zuster. Er was niets dan sneeuw en gure wind. Wij konden de haringen van onze tenten niet in de grond krijgen. Wij wisten niet wat er met ons zou gebeuren. Toen kwam er op een avond een man ons kamp binnen en vertelde dat Brigham Young reddingsploegen gezonden had. Wij zongen; sommigen dansten, anderen huilden. Mijn moeder genas niet meer. Zij stierf nog onderweg, in de bergen van Utah. Ze was 43 jaar. Op 11 december 1856 kwamen wij om negen uur 's avonds als laatsten in Salt Lake City aan. Drie van ons vieren die nog leefden hadden ernstige bevrozingen. Mijn moeder lag dood bij ons in de wagen. De volgende morgen vroeg kwam Brigham Young. Toen hij ons zag met onze bevroren voeten, moeder overleden, rolden de tranen over zijn wangen. Toen mijn zuster moeder voor de begrafenis kleede, amputeerde de dokter mijn tenen. Toen de dokter klaar was droegen ze ons naar moeder, zodat ik haar kon zien, de laatste maal. Die middag werd zij begraven. Ik heb nog dikwijls gedacht aan de woorden van mijn moeder van toen wij Engeland verlieten.

LOUISE'S MOEDER:

Louise, nu de kinderen nog klein zijn wil ik naar Zion. Zij moeten in het Evangelie van Christus worden grootgebracht, want ik weet dat dit de ware Kerk is.

1e VERTELLER:

De karavaan van Edward Martin verliet Iowa City. De karavaan bestond uit 576 personen. Na vier maanden kwam men op 30 november 1856 in de Vallei van het Grote Zoutmeer aan. Tijdens de reis waren 135 mensen overleden.

Alles wel, alles wel.

*

Beleid, programma's, nieuws

Het beleid en de programma's van de Kerk zijn opgesteld met het doel de leden van de Kerk te helpen in harmonie met de werkwijzen van de Kerk te leven. De meeste officiële richtlijnen worden in het Priesterschapsbulletin gepubliceerd. Dit bulletin wordt aan de leiders van de priesterschap en de hulporganisaties toegezonden. De meeste van de volgende onderwerpen worden hieruit aangehaald. Zaken van algemeen belang uit andere bronnen worden te zijner tijd ook vermeld.

Deelname van de jeugd aan niet-kerkelijke activiteiten

Jonge leden van de Kerk worden vaak uitgenodigd deel te nemen aan conferenties, uitjes en andere activiteiten die worden geleid door groepen buiten de Kerk (scholen en plaatselijke en landelijke burgerorganisaties). Deelname door deze jonge mensen kan van zeer grote waarde voor het zendingswerk zijn, wanneer zij voldoende zijn voorbereid. Zij moeten ervan op de hoogte worden gesteld dat vele van de normen waaraan zij gewend zijn, vaak niet onder groeperingen buiten onze Kerk gelden. Bisschoppen en ringpresidenten dienen te spreken met jonge mensen die bijeenkomsten die niet door de Kerk geleid worden gaan bijwonen, teneinde hun voornamen om de normen van de Kerk te handhaven, te versterken.

Verbod tegen het gebruik van kerkelijke organisaties voor het propageren van onwettige politieke, sociale of filosofische denkbeelden

Leiders van de Kerk worden er met klem op gewezen niet toe te staan dat kerkelijke organisaties door personen of groepen worden gebruikt om politieke, sociale of filosofische denkbeelden te propageren welke niet in voorgeschreven studiecursussen ver-

vat zijn die door de Kerk worden uitgegeven. Leiders moeten niet toestaan dat personen of groepen de vergaderingen of organisaties van de Kerk gebruiken voor de studie van boeken of circulaire's die zulke denkbeelden naar voren brengen. Leiders van de Kerk worden gewaarschuwd geen steun te geven aan, of toestemming te geven voor, inzamelingsacties voor het verspreiden van politieke lectuur, of activiteiten die de Kerk blootstellen aan de beschuldiging van partijdigheid.

Waarschuwing tegen hypnose en cursussen over het beheersen van de gedachtenwereld

Er zijn meldingen ontvangen over ongelukkige gevolgen bij mensen die betrokken zijn bij demonstraties van groepshypnose of bij populaire cursussen over het beheersen van de gedachtenwereld. Het schijnt dat sommige leiders in de Kerk hypnosede-monstraties op touw hebben gezet als vorm van amusement. Leiders dienen de leden te adviseren niet aan dergelijke activiteiten deel te nemen. Zij moeten in ieder geval niet zoals gerapporteerd is door de leiders van de Kerk worden georganiseerd of aange-moedigd.

Lijn van verantwoordelijkheid bij genealogisch en tempelwerk

Het is de verantwoordelijkheid van leden van de Kerk de gegevens van hun voorouders in directe lijn van afstamming op te zoeken, de gezinnen van deze directe voorouders voltallig te maken en deze genealogische gegevens naar de Genealogische Vereniging te sturen, alwaar zij worden klaargemaakt voor de te verrichten tempelverordeningen. Tempelwerk kan ook aangevraagd worden voor personen die zijdelings verwant zijn aan het lid van de Kerk, maar dit is meer een voorrecht en ligt niet in het vlak van de verantwoordelijkheid.

De lijn van verantwoordelijkheid voor dit werk kan worden verlengd indien zich een bijzondere verzegeling voordoet, die iemand tijdens zijn leven ondergaat. Deze bijzondere verzegeling zou het gevolg kunnen zijn van een navolgend (d. w. z. tweede of daaropvolgend) huwelijk, een echtscheiding of een adoptie. Problemen die te maken hebben met verlegde lijnen van verantwoordelijkheid, moeten aan de Genealogische Vereniging voorgelegd worden. Die heeft van het Eerste Presidentschap instructies ontvangen, hoe in zulke gevallen te handelen.

AFSPRAKEN MAKEN MET ONZE GOD

Door L. H. O. STOBBE

Onze ziel bestaat uit onze goddelijke geest en ons menselijke lichaam. — Elk daarvan heeft zijn eigen soort voedsel nodig. Het sterfelijk lichaam heeft diverse malen per dag behoefte aan voedsel. De geest heeft ook constant behoefte aan voedsel, geestelijk voedsel.

Er is geen betere manier om onze ziel (geest en lichaam), ons diepste wesen, te versterken dan regelmatige inkeer en overpeinzing. Dit kan bestaan uit regelmatig nadenken over wat we hebben gelezen, meegemaakt, of over hetgeen waarvoor we hebben gebeden of over wat we hebben bestudeerd. Dit is voedsel voor onze ziel. Het is een goede oefening voor uw gedachten en geest u dagelijks terug te trekken uit de drukke bezigheden om de verbonden met uw Schepper te vernieuwen. Dan hebt u tevens gelegenheid om met God te commu-

ren, de grote heerlijkheid van de natuur de overdenken, u bewust te worden wie wij werkelijk zijn, en uw eigen doel en onze goddelijke oorsprong te beschouwen.

Onze ziel wordt alleen dan goed gevoed als wij dit regelmatig doen. Wij dienen deze geestelijke pauze elke dag trouw te nemen.

De aangewezen plaats voor deze dagelijkse afspraak met onszelf is een stil, geriefelijk plekje. Dit is bestlist noodzakelijk. Ons huis kan dat heiligdom zijn, het toevluchtsoord ver weg van al het tumult; het kan ook een dichtbijgelegen park zijn, of een stal, of andere bedrijfsruimte.

Sommige mensen willen voor het bidden eenzaamheid van de bossen. Dat we volledige afzondering nodig hebben is zeker. Maar wij moeten een plaatsje uitzoeken waar wij dagelijks kunnen terugkeren.

Het volgende belangrijke punt is dat we er de tijd voor moeten vinden. Het kan noodzakelijk zijn eerder op te staan dan we gewend zijn, of dat we vlak na werktijd voor niemand beschikbaar zijn behalve voor onszelf.

Het is interessant te weten dat diverse zogeheten „grote godsdiensten“ in deze wereld het erover eens zijn dat zonsopgang en zonsondergang ideale tijden zijn om met God te communiceren.

Het lijkt of de heerlijkheid van de natuur dan zijn hoogtepunt bereikt en in deze momenten dichterbij tot ons komt. Het is niet alleen belangrijk dat wij een vaste plaats bepalen, laten we ook een vaste tijd stellen.

Het grote steeds weerkerende verlangen van de mens geldt voedsel — geestelijk en lichamelijk voedsel.

Hoe kunt u tot regelmatige afspraken met God en uzelf komen? Eén ding dat ik u door levenslange ervaring kan vertellen is, dat als wij onze ziel willen voeden, de rest vanzelf komt. *

Het mysterie van de vingerafdruk

Door Dawn Asay

Otto opende de envelop en nam er een kaartje uit. Op de voorkant stond een plaatje van een jongetje dat was gekleed als Sherlock Holmes, de grote detective. De boodschap luidde, „Ik zal je op het spoor brengen; Ik ben je vriend.“ Achterop ontbrak de naam van de afzender. Het kaartje was ondertekend met een vingerafdruk!

Otto bekeek het eens van dichtbij. *Degene die mij deze kaart heeft gestuurd, weet iets af van mijn detectivespullen*, dacht hij.

Otto nam het vergrootglas erbij en bekeek de vingerafdruk nog eens nauwkeurig.

„Wat is dat?“ vroeg het broertje van Otto, dat André heette.

Otto legde zijn vergrootglas neer. Soms wilde hij dat André hem niet zo vaak lastig viel.

„Dat is post voor mij,“ antwoordde Otto. „Er staat niets voor jou in.“

De enige manier waarop ik dit mysterie kan oplossen is door van iedere verdachte een vingerafdruk te maken, dacht Otto. Het kostte hem maar een paar minuten om een lijst te maken van de vrienden die de kaart op zo'n ongebruikelijke manier hadden kunnen ondertekenen.

„Waar ga je heen?“ vroeg André, toen Otto met z'n detectivespullen onder de arm de deur uitging.

„Ik moet een belangrijke boodschap doen,“ antwoordde Otto. Dit was de eerste echte opsporing waar hij aan

zou gaan werken, hij moest en hij zou het geheim onthullen. Otto besloot eerst maar eens langs te gaan bij zijn vriend Gerrit. Iedereen hield van geheimzinnige zaken, en zodoende had Otto geen enkel probleem met het verkrijgen van de vingerafdrukken. Zijn vrienden lieten hem ze met alle genoegen nemen. Otto beloofde dat hij hun alles over zijn geheim zou vertellen, zodra hij het had opgelost. Toen hij weer thuiskwam legde Otto de vingerafdrukken op

tafel en bekeek ze allemaal nauwkeurig met z'n vergrootglas.

„Mag ik meekijken?“ vroeg André.
„Je mag wel kijken, maar zit me niet in de weg, want ik moet me concentreren!“

Maar hoe goed hij ook naar de vormen van de zwarte lijnen keek, Otto kon er niet één vinden, die overeenkwam met de ondertekening op zijn kaartje.

Wie kan het toch zijn? vroeg hij zich af.

„Zou die vingerafdruk wel zo belangrijk zijn?“ vroeg André.

„Nou en of! En je kunt erop aan dat degene die me dit heeft gestuurd, in dezelfde dingen is geïnteresseerd als ik. Daarom moet het wel een bijzonder iemand zijn.“ Otto fronste zijn voorhoofd. „Maar ik heb een vingerafdruk van ieder van mijn vrienden, en zij waren het niet!“

„Weet je dat zeker?“ vroeg André.

„Nou kijk zelf maar,“ antwoordde Otto, en hij overhandigde alle papieren aan Andreetje. „Deze is van Tom. Deze is van Gijsbert, en die van Arend.“ En de vingers van André werden steeds meer met inkt besmeurd, toen hij de papieren beetnam. Plotseling hield Otto op en keek zijn broertje aan. „Hee,

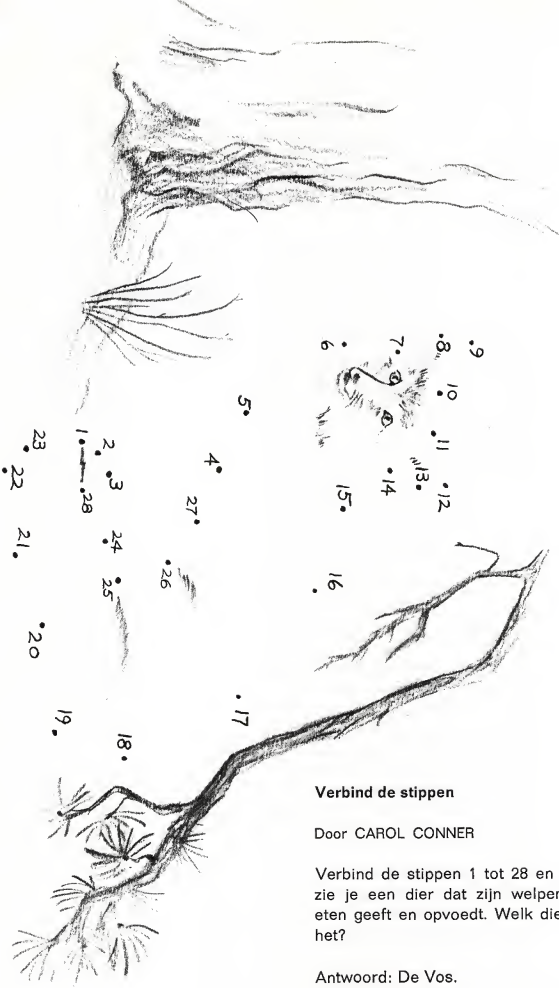

wacht eens even." Hij pakte snel zijn stempelkussentje. „Ik denk dat ik één vriend ben vergeten!"

En vlug pakte Otto de hand van zijn broertje en legde diens vinger op het stempelkussen. Toen drukte hij de vinger van André onder de vingerafdruk van de geheimzinnige afzender op de kaart.

André keek toe, met een brede glimlach op z'n gezicht. Otto had z'n vergrootglas niet nodig om te kunnen zien dat het mysterie was opgelost. Wie vergeet er nu ook dat zijn broertje één van zijn allerbeste vrienden is!

★

Verbind de stippen

Door CAROL CONNER

Verbind de stippen 1 tot 28 en dan zie je een dier dat zijn welpen te eten geeft en opvoedt. Welk dier is het?

Antwoord: De Vos.

Door ouderling HARTMAN RECTOR Jr. van de Eerste Raad van Zeventig

Een paar jaar geleden deed ik dienst als vlieger aan boord van een vliegdekschip, genaamd de USS *Philippine Sea*. Het schip zou zo'n dertig dagen achtereen op zee blijven. De bevoorrading geschiedde met andere schepen. Deze vrachtschepen enterden ons schip en terwijl we gewoon doorvoeren bracht men voedsel, post, onderdelen en andere benodigdheden via lijnen over naar ons schip. Soms brak er een container open, en dan vielen de goederen op het dek waar de vliegtuigen werden geparkeerd.

Op een dag liep ik langs de plek waar vers fruit werd uitgeladen. Een kistje met sinaasappelen was enigszins beschadigd. Er viel een prachtige grote sinaasappel uit die recht op mij af rolde. Ik raapte hem op en liep door naar de crew-room (vertrek waar de piloten wachten tot ze moeten opstijgen) waar ik een aantal van mijn collega's aantrof. Ze zaten juist de post te lezen die was gearriveerd.

Toen ik de kamer binnenkwam, zagen ze mijn sinaasappel. Vers fruit hadden we niet iedere dag aan

boord. Het water liep hun in de mond bij het zien van mijn heerlijke verse sinaasappel. Ik deed net alsof ik niets in de gaten had en pelde de sinaasappel. Ik deelde hem in partjes, en telde hoeveel ik er had. Er waren er precies genoeg om iedereen er twee te geven. Ik deelde hem dus eerlijk met mijn zes vrienden, die hun erkentelijkheid niet onder stoelen of banken staken. Kort daarna kwam er iemand binnen: „Zeg, ze hebben een hele kist sinaasappelen op het dek laten vallen, er liggen overal sinaasappelen!" Mijn vrienden renden er als de hazen heen, en kwamen al spoedig met een sinaasappel terug.

Ze pelden hun sinaasappel, en gaven mij op hun beurt tot mijn grote verbazing vier partjes van iedere sinaasappel. Ik had nu zoveel partjes gekregen, dat het bij elkaar wel twee sinaasappelen waren. Toen ik hen bedankte, dacht ik aan een eenvoudig Evangeliebeginsel.

Ik had hen niet van mijn sinaasappel gegeven om er iets voor terug te krijgen. Maar als we iemand goed doen of hem iets geven krijgen we

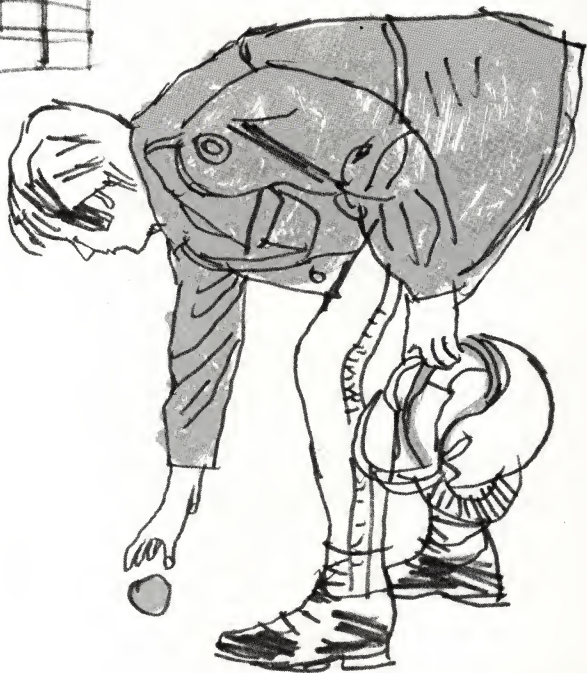
er op een of andere manier altijd een beloning voor.

De bijbel zegt: „Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen.“ (Pred. 11:1.) Soms hoeven we niet ‚vele dagen‘ te wachten — worden we gelijk al beloond.

De Here zeide: „Voorzoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.“ (Mattheus 25:40.) De Here heeft ons allen lief, en Hij scheidt er een groot behagen in als wij elkan- der liefde en vriendelijkheid en te- derheid tonen.

„Vriend'lijk blikte de hemel neer, als er liefde heerste.“ (*Heilige Lofzangen*, nr. 132.)

Illustraties door MARVIN FRIEDMAN ★

Verbind de stippen

Door CAROL CONNER

Verbind de stippen en dan krijg je een plaatje van een ruige, nuttige hond — de Eskimohond.

Ik ga slapen, ik ben moe.

*Ik ga slapen, ik ben moe.
'k Sluit mijn oogjes beide toe.
Here, houd ook deze nacht
Over mij getrouw de wacht.*

*'t Boze, dat ik heb gedaan,
Zie dat, Here, toch niet aan.
'k Wil zo graag uw kindje zijn.
Maak, om Jezus' vil, mij rein.*

*Doe mij dankbaar en gezond
Opstaan in de morgenstond.
Als 'k mijn oogjes open doe
Licht Uw zon mij vriendelijk toe.*

*Zorg voor de arme kinderen, Heer,
En herstel de zieke weer.
Ja, voor alle mensen saâm
Bid ik U, in Jezus' naam.*

Amen.

Esther

De charmante koningin

Door MARY ELLEN JOLLY

Illustraties door PHILLIS LUCH

Ahasveros, de koning van Medië en Perzië, was van plan een nieuwe koningin te kiezen. Al de mooiste jonge dames van het land moesten voor de koning verschijnen. Een van de mooiste meisjes was een zekere Esther, een nichtje van Mordechai. Ze was een Joodse bannelinge, die in dit land woonachtig was. Mordechai raadde zijn nichtje aan om niemand te vertellen, dat zij familie van hem was, en ook niet te onthullen dat ze Joodse was. Esther gehoorzaamde haar oom. Deze voedde haar sedert de dood van haar ouders op.

Toen koning Ahasveros Esther zag, vond hij haar zo charmant, dat hij onmiddellijk besloot haar tot zijn koningin te kiezen.

Op een dag kwam Haman, een hoge gezagsdrager des konings, langs Mordechai die bij de poort van het paleis stond. Men moest voor Haman buigen, maar Mordechai deed het niet, omdat dat volgens de Joodse wet verboden was. Haman was een hooghartig man en werd zeer boos toen Mordechai weigerde voor hem te buigen. Hij vertelde de koning, dat de Joden slechts hun eigen wetten gehoorzaamden en niet loyaal waren jegens de koning. Haman verkreeg toestemming van de

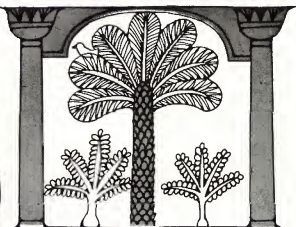
koning om Mordechai en diens volk te vernietigen.

Toen Mordechai hoorde welk groot gevaar er dreigde, vroeg hij aan Esther voor hem te willen pleiten bij de koning, om diens besluit te veranderen en haar volk te sparen. Niemand mocht de koning onuitgenodigd benaderen, zelfs de koningin niet. Indien men dit toch deed, kon men ter dood gebracht worden, tenzij de koning zijn scepter aan die persoon zou toereiken.

Koningin Esther vroeg aan Mordechai en de Joden om te vasten en te bidden, dat haar poging met succes zou worden bekroond. Toen Esther koning Ahasveros benaderde, was deze niet boos. Hij zei dat zij alles zou krijgen wat ze van hem zou verlangen. Esther nodigde de koning en Haman uit op een feest te komen.

Tijdens het feest onthulde Esther dat zij van Joodsen bloede was, en ze pleitte voor haar leven en het leven van haar volk. Op deze en nog een andere manier werd de goddeloosheid en boosaardigheid van Haman aan het licht gebracht. Hij vond de dood op de manier die hij had bedacht voor de trouwe Joodse onderdanen van het koninkrijk.

Een tekening vol geheimen

Door Judy Capener

In dit plaatje zijn verborgen een honkbalspeler, een kikker die uit een emmer springt, een klein oud autootje, een konijn, een fiets, een inktvis, drie schapen en een vogel in zijn vlucht.

Kun je ze vinden?

Door JON. M. TAYLOR

Wees de winnaar

In elk willekeurig citatenboek dat u opslaat, zult u tal van uitspraken aantreffen waarin staat vermeld hoe dwaas het is om voor verzoeken te zwichten. U zult op aarde echter maar weinig welomschreven aanwijzingen vinden voor het vermijden van dergelijke voetangels en klemmen. Toch kunnen wij goede maatregelen treffen om beter tegen de verleidingen bestand te zijn. De volgende beginselen zijn van toepassing op algemeen voorkomende verleidingen, zoals experimenteren met verdovende middelen, ongebreidelde boosheid, zich overgeven aan onzedelijk gedrag, teveel eten enz.

1. *Herken de bron en de ernst van de verzoeking.*

We hebben geleerd dat satan de bewerk van het kwade is, maar we kunnen er niet zo zeker van zijn dat hij verantwoordelijk is voor alle verleidingen tot het kwaad. Jakobus heeft opgemerkt: "... een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlost wordt." (Jak. 1:14.)

Henry Ward Beecher¹ heeft dit onderscheid heel duidelijk doen uitkomen in de woorden: „Van buitenaf komende verleidingen houden in dat wij innerlijk door begeerten gedreven worden; de mensen mogen niet zeggen: ‚Wat een machtig verleider is de duivel,‘ maar: ‚Wat kom ik zwaar in verzoeking.‘”

Zonde en verderf dienen zich niet altijd in duidelijk waarneembare vorm bij ons aan. Ze doen zich ook niet aan iedereen eendier voor. Hoogstwaarschijnlijk zullen we juist op onze kwetsbaarste, zwakste punten door verleidingen worden bestookt, en vaak valt het ons moeilijk om goed en kwaad te onderscheiden. Susannah Wesley, de moeder van John Wesley,² heeft haar zoon over het maken van onderscheid tussen goed en kwaad eens deze raad gegeven:

„Wil je kunnen beoordelen of genoegens geoorloofd of ongeoorloofd zijn? Pas dan deze regel toe: Al wat je redelijk verstand verzwakt, de fijngevoeligheid van je geweten aantast, je geestesoog verduistert zodat je God niet meer ziet, je de dorst naar het geestelijke ontnemt, of de zeggenschap van je lichaam over je geest vergroot, dat alles is verkeerd voor je. Door deze maatstaf aan te leggen kun je het kwaad altijd ontmaskeren, hoe listig of schoonschijnend de verleiding zich ook aan je moge voordoen.”

2. *Versterk uw getuigenis.*

Hoe vaak hebt u niet nieuwe bekeerlingen gadeslagen en hun enthousiasme voor het Evangelie opgemerkt? Ze spreken dikwijls openlijk hun afkeer uit van alle kwaad. Ongelukkigerwijze kan dit enthousiasme bij bekeerlingen afnemen, en het is ook mogelijk in de Kerk te worden opgevoed zonder dat het je ooit wat doet. Kennelijk moet men eerst een eigen getuigenis zien te verkrijgen en het vervolgens levendig houden. Men kan zelf veel tot versterking van zijn getuigenis

**Vul uw leven met
mooie dingen,
zo lang u nog jong
gezond en sterk
bent.**

bijdragen, maar de meeste raadgevingen in dezen vallen wel onder vijf hoofdpunten:

1. Leer de grondbeginselen van het herstelde Evangelie kennen, waaronder ook de ware aard van God.
2. Lees het Boek van Mormon.
3. Bid in alle nederigheid om een overtuiging van de waarheid van het Boek van Mormon en van de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus door middel van Joseph Smith.
4. Bezoek trouw de kerkelijke vergaderingen en wees (als u lid van de Kerk bent) ijverig in de vervulling van kerkelijke taken en roepingen.
5. Bekeer u van wat niet goed is en onderhoud de geboden.

Ons getuigenis doet ons alles in de juiste verhoudingen zien en verschaft ons een reden om de goede strijd te strijden (zie I Tim. 6:12) tegen de machten van het kwaad. Als wij in de Here Jezus Christus gaan geloven, hebben wij de Allergrootste Krachtbron tot onze beschikking. Alreeds een sterk getuigenis hebben is geen vrijstelling, daar wij ook dan immers nog in verzoeking kunnen worden gebracht, maar het helpt wel.

3. Vast en bid.

De raadgeving die in verband met onze strijd tegen de machten van het kwaad het meeste in de Schriften wordt aangetroffen is wellicht: „Bid steeds, opdat zij niet in verleiding komt en uw loon verliest.” (L. & V. 31:12.) De Heiland vond dit zo'n belangrijk voorschrift dat Hij het, kort na Zijn verschijning aan de Nephieten op het Amerikaanse vasteland, tweemaal in één toespraak heeft gezegd (zie III Ne. 18:15 en 18.)

Een gebed dat ons kracht kan geven is nooit een gewoontegebed dat vrijwel onnadenkend wordt uitgesproken. Wil het worden aanvaard, dan moet ons gebed oprecht zijn en door verstandige daden worden gevolgd. Zoals Thomas Secker eens heeft gezegd: „Bidden om niet in verzoeking te vallen en zich dan toch in gevaar begeven is hetzelfde als je vingers in het vuur steken en dan bidden dat je ze niet brandt.”

De Here verlangt van ons dat wij ons hart in ons gebed uitstorten en onze moeilijkheden duidelijk uitspreken tegen onze hemelse Vader. Er is ons gezegd dat Jezus Christus, onze Voorspraak, „de menselijke zwakte kent, en hen, die in verzoeking worden gebracht, weet bij te staan.” (L. & V. 62:1.) Alma spoorde zijn zoon Helaman aan de mensen te leren „elke verleiding van de duivel te weerstaan met hun geloof in de Here Jezus Christus.” (Alma 37:33.)

De mens die in Jezus Christus gelooft, ijverig bidt en ernaar streeft de geboden te onderhouden, is in staat voortdurend het gezelschap van de Heilige Geest te smaken (zie L. & V. 121:46). Dan kan hij ingevingen en waarschuwingen ontvangen, die hem de situaties doen ontlopen waartegen hij moeilijk opgewassen zou zijn als hij zich daarin zou begeven. Dan leert hij de lage

emoties onderkennen en de afstomping van de fijnere gevoelens, waarmee het aanschouwen of beproeven van zondige daden gepaard gaat. Er is ons herhaaldelijk gezegd dat wij om de Geest moeten bidden. Dit brengt innerlijke vrede teweeg en scherper onderscheiden tussen goed en kwaad.

4. Wees actief in de Kerk en heilig de sabbatdag.

Het bijwonen van kerkelijke vergaderingen vormt een extra waarborg dat wij veel herinnerd worden aan het pad dat wij moeten volgen om ons voor zonde te vrijwaren en om vorderingen te maken naar onze eeuwige verhoging.

Behalve door dit bijwonen van kerkdiensten, worden wij door dienst te doen in kerkelijke functies, hoe nederig dan ook, in de gelegenheid gesteld voldoening te vinden. Dat is niets minder dan bijstaan van anderen bij het verwerven van hun zaligheid! De blijdschap die voortvloeit uit ijverig dienstbetoon kan ons de verlokking van de zonde niet zo aantrekkelijk meer doen voorkomen.

De Here heeft het gebod de sabbat te heiligen in onze bedeling vooraf laten gaan van deze woorden: „En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren . . .” (L. & V. 59:9.) Dit behoort zonder meer tot onze doelstellingen en zal er ten eerste toe bijdragen dat wij niet aan de verzoeken toegeven. De sabbatdag biedt ons de gelegenheid de materiele wereld te ontsnappen en ons bezig te houden met de geestelijke wereld waarin wij óók leven. Eén op de zeven dagen achtte de Here de juiste verhouding voor het weer opladen van onze geestelijke accu's.

5. Gun uzelf de rust van een gustig milieu.

In onze dagen wordt veel aandacht geschonken aan milieuproblemen. Daarbij gaat het om de natuur — om de lucht die wij inademen en om ons drinkwater. Zorgen voor ons oneindig veel belangrijker geestelijk milieu wordt overgelaten aan ons persoonlijk, het gezin en de Kerk. Wij kunnen ons niet veroorloven onze waakzaamheid in dezen te laten verslappen, want onze allergrootste belangen worden niet door de maatschappij gesubsidieerd.

Een poosje geleden was een jongeman, aan wie wij huisonderwijs geven, werkzaam als buffetknecht in een café. De door ons geopperde gedachte dat zijn werk hem wel eens van de Kerk zou kunnen vervreemden, sprak hij tegen. Toch begon hij vergaderingen te bezoeken. In weerwil van de pogingen van de leden van de Kerk om een wetsontwerp te laten verwerpen dat men in Utah strijke drank mag tappen, was hij voorstander van een vrijere drankhandel. Hij werd in zo'n net van zeer wereldse belangen verstrikt, dat hij zich moeilijk kon losmaken.

Het is van belang voor onze omgang mensen te kiezen die ons verheffen, niet neerhalen. Dit vergt misschien

wel dat wij van betrekking veranderen, nieuwe vrienden zoeken of andere drastische maatregelen nemen. Is het echt nodig zo'n offer te brengen? Misschien is het beter zich af te vragen: "Ben ik werkelijk altijd sterk genoeg om mijn beginselen trouw te blijven onder ondermijnende invloeden?" Soms hebben we geen keus, maar waarom zouden we onze vrijheid om te kiezen eigenlijk niet gebruiken? Als wij voor de keus werden gesteld zouden de meesten van ons toch immers liever zuivere lucht inademen dan de beruchte verontreinigde lucht?

6. Gebruik de opslagplaats van uw brein voor nuttige zaken.

Recente wetenschappelijke onderzoeken wijzen erop dat het menselijk brein in variërende mate van intensiteit altijd actief is, ook als we slapen. We moeten het voeden. In zekere zin komt onze geest met de spijsvertering overeen. Goede voeding komt ons lichaam ten goede. Maar het wordt nadelig beïnvloed en zelfs ziek door het eten van schadelijke stoffen. Nephi raadde ons aan: "Verheugt u in Christus' woorden" (II Ne. 32:3), waarbij wij moeten aantekenen dat het in de Engelse versie gebruikte woord voor „verheugen“ synoniem is aan „zich vergasten aan.“ Nu, waarmee zou zo'n feestmaal beter gearganeerd kunnen worden dan met deugd? "... laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren" (L. & V. 121:45), waarbij wij weer opmerken dat hier in plaats van „versieren“ in het Engels letterlijk „garneren“ staat.

Het hoofd van iemand die geregeld de Schriften en andere officiële publikaties van de Kerk leest, zal een opslagplaats zijn van denkbeelden ten goede, waardoor zijn gedachten in het dagelijks leven onder alle omstandigheden worden beïnvloed. Zelfs de nachtelijke uren kunnen tot uw voordeel gaan strekken als u dit eenvoudige voorschrift opvolgt: Lees vóór het naar bed gaan in de Schriften of in andere geestverrijkende lectuur. Als u dan in gebed neerknielt vraagt u of de Here in uw slaap uw gedachten en dromen voor u wil behoeden. Bij deze methode is uw gemoed 's morgens bij het ontwaken heel anders, dan wanneer u de hele avond een film gezien hebt of TV hebt gekeken.

Hoe kan iemand mentale opslagplaats hem rechtsheden doen zijn als hij er films en lectuur van twijfelachtig allooi in opslaat? Als hij wraakgedachten koestert of andermans bezit begeert? Stellig brengen experimenten met verdovende middelen en bepaalde gewoonten die tot de „nieuwe moraal“ behoren ongewenste opslag in ons brein voort. Ook mag de man die geen meisje kan zien voorbijgaan zonder het na kijken wel eens aan zelfonderzoek gaan doen.

In zijn uitleg van de droom over de boom des levens die hij had gehad, merkte Nephi het volgende op omtrent de reactie van zijn vader, die dezelfde droom had gehad. Vader Lehi zei over de rivier, waarvan het water

de vuilheid voorstelde: "... dat zijn geest zodanig door andere dingen in beslag werd genomen, dat hij de vuilheid van het water niet zag." (I Ne. 15:27.) Wat een les voor ons! Als onze geest in beslag wordt genomen door de dingen van God en het goede dat de wereld heeft te bieden, zijn wij boven de zonde verheven.

7. Bouw voort op goede ervaringen.

Op een school in Lincoln (Nebraska, U. S. A.) staat een prachtig opschrift, namelijk: "Vul uw leven met mooie dingen, zolang u nog jong, gezond en sterk bent." Hoe kunnen we beter tot goedgevoelen worden aangespoord dan door de goede daden die we eerder verrichtten? Wij allen hebben behoefte aan nieuwe ervaringen, de één meer dan de ander. Als wij ons leven vullen met zo'n verscheidenheid aan interesses en doelstellingen dat wij er geheel in kunnen opgaan, als wij worden beziggehouden met een goed uitgebalanceerd aantal activiteiten (en we vooral niet vergeten tijd vrij te maken voor studie, gebed en meditatie), zullen we weinig tijd over hebben om ons over te geven aan onwaardige genoegens.

Ouderling Sterling W. Still heeft eens gezegd:

"Onze eeuw is berucht om zijn verlokkingen, om de grote verscheidenheid en hevigheid ervan. In bijna al wat wij lezen, horen of denken ligt wel ergens een verlokking op de loer, die ons neer kan halen Volgens het woordenboek is verlokken echter het opwekken van een begeerte, en *begeerte kan in beide richtingen voeren, ten kwade en ten goede. Vaak vergeten wij de verlokkingen die onze begeerten naar het hogere wekken, terwijl wij teveel toegeven aan verlokkingen tot het kwade ...*

„Eigenlijk liggen onze grootste kansen in de sensationele verlokkingen van tegenwoordig tot het hogere. Wij zijn nu eenmaal vatbaar voor verlokkingen en daarom zouden we wat meer aandacht moeten besteden aan de interessante verlokkingen om tot hogere beschaving, geluk en eer te komen en onze gedachten meer moeten richten op de verlokking om als God te worden. De verlokkingen tot het hogere zijn veel en veel aangenamer en leveren veel meer op dan de verlokkingen tot de verwerpelijke zaken. Wij mochten wel eens wat meer profijt trekken van de uitdagende verlokking om met God bevriend te raken." (*Improvement Era*, juni 1970, pag. 45.)

Ik heb eens een getuigenisvergadering van bekeerde druggebruikers bijgewoond. Eén van de dingen die zij allen gemeen hadden, dat was bij allen ertoe had bijgedragen dat ze verslaafd waren geraakt, was een diepe behoefte aan wat ik „een verhogende ervaring“ zou willen noemen. Nu getuigen ze van bevredigende hoogtepunten. Misschien mogen wij allemaal wel eens nagaan op welke hoogtepunten wij onze aandacht gevestigd hebben.

8. *Maak om het kwade af te wenden gebruik van de liefde.*

De liefde tot God en de mensen is het grootste van alle geboden. Dit omvat alle andere geboden. De liefde wordt door Christus aangeduid als „de wet en de profeten” (zie Mt. 22:40.) Als wij dit gebod ten volle begrepen en in praktijk brachten, zouden wij aan alle vereisten van het Evangelie voldoen.

In zijn boek *Try Giving Yourself Away* (Probeer uzelf weg te geven) spreekt David Dunn over de prikkels die uitgaan van eenvoudige vriendelijkheid. Het kost wel wat concentratie en inspanning om werkelijk iets van onszelf te geven. Toch kan iedereen het, en het loont ruimschoots de moeite van de scheppende en emotionele kracht die men ervoor moet aanwenden. Bijvoorbeeld:

— Help een nieuweling zich aan te passen aan de omgeving of groep.

— Neem de tijd om naar mensen te luisteren die het vermogen missen de aandacht van anderen af te dwingen.

— Maak eens iemand een compliment voor een bewezen dienst, bij voorkeur iemand die gewoonlijk geen erkentelijkheid ontvangt.

— Doe vrijwilligerswerk bij lichamelijk of geestelijk minder bedeelde mensen in uw woonplaats.

Zo zijn er eindeloos veel mogelijkheden om de verbeeldingskracht zo mee bezig te houden dat er geen ruimte overblijft voor ongezonde vormen van verstrooiing.

Het gezegde „... want de liefde zal menigte van zonden bedekken” werd door Joseph Smith in een meer geïnspireerde vertaling aldus weergegeven: „... de liefde voorkomt een menigte van zonden.” (1 Pet. 4:8, Geïnspireerde Versie.) Het is dan ook stellig zo dat mensen die met anderen betrekkingen onderhouden die op liefde en respect berusten, minder geneigd zijn van elkaar te profiteren en minder in de verleiding zijn anderen te kwetsen door hun doen.

De liefde waarover hier gesproken wordt is de uitdrukking die in de Schriften wordt gebruikt, en die beurtelings wordt omschreven als „volmaakte liefde” of als „de reine liefde van Christus”. Moroni heeft gezegd dat deze is te verkrijgen door „met alle kracht van uw hart” tot de Vader te bidden... (Moro. 7:48.) Het gebod is dus de sleutel tot het verwerven van die liefde die ons boven onze neiging tot het kwaad verheft.

9. *Leer het verzoekingssyndroom doorbreken.*

Wat moet men doen als men zich werkelijk in een verleidelijke situatie bevindt, of tot de ontdekking komt dat zijn verlangens in de verkeerde richting voeren? Al het voorgaande kan ons daarbij van pas komen, maar op dit punt aangekomen is er nog iets meer nodig. Misschien kunnen we een proces dat ons hierbij grotelijks kan helpen het best omschrijven met het woord

afleiding. Afleiding kan alles zijn wat ons van de verleiding afvoert en onze aandacht op een meer positieve handwijze richt.

Ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalven raadde jongelui eens aan een van de heilige lofzangen van onze Kerk te kiezen en dat lied van buiten te leren, om het voor zich heen te kunnen neurien en de woorden in gedachten te kunnen zingen als ze in verleiding kwamen. Daar een mens maar aan één ding tegelijk kan denken, is dit voor velen een nuttige methode gebleken bij het verdrijven van lokkende verleidingen.

Het is van het grootste belang een afleiding te kiezen die onze aandacht volkomen opeist, dus iets dat ons geheel en al aan de verleiding onttrekt. Sommige mensen hebben boeiende liefhebberijen of doen aan sport. Het is beslist moeilijk verkeerde gedachten te koesteren onder het skiën, zwemmen of tijdens een voetbal- of korfbalwedstrijd.

Een van de krachtigste afleidingen is natuurlijk vasten, vooral wanneer het gepaard gaat met gebed.

Een in de regel door experts voor veilig verkeer gebezigde uitdrukking is „verdedigend rijden,” wat inhoudt dat men inzicht dat andere auto's op de weg een bedreiging kunnen vormen en dat men het ontstaan van gevaarlijke situaties moet voorzien. Als men afwacht en pas reageert als het werkelijk gevaarlijk wordt, kan het wel eens te laat zijn. Zo is het ook met de verleidingen.

Als wij hebben besloten dat wij het goede willen doen en dan bidden om de voortdurende beïnvloeding en de ingevingen van de Heilige Geest, kunnen wij situaties die ons ernstig in verzoeking brengen voorzien. Die kunnen we dan vóór zijn door ons erop voor te bereiden. Juist in onze sterkste ogenblikken moeten we een „plan de campagne” opstellen voor het ogenblik waarin de verleiding tot ons komt.

10. *Volg de door de Here aangestelde leiders.*

Laten we eens met onze eigen ouders beginnen. Het vijfde gebod luidt „Eert uw vader en uw moeder” (Ex. 20:12). Het is in het bijzonder van toepassing zolang men met zijn ouders samenleeft en onder hun toezicht staat. Maar zelden beseft men hoe verstandig de raad van zijn ouders is, tot men zelf vader of moeder wordt. Als wij dit gebod in verband brengen met ons onderwerp, moeten wij inzien dat het beslist verstandig is om goed naar de raadgevingen van onze ouders te luisteren, vooral met het oog op de keuze van degenen met wie wij zullen omgaan, en voor de andere beslissingen die ons persoonlijk gedrag en zedelijk leven aangaan. We zouden er ook verstandig aan doen dicht bij de priesterschapsleiders te blijven die over ons preside- ren. Anderen die ons behulpzaam kunnen zijn zijn bijvoorbeeld onze huisonderwijzers en de leerkrachten in de hulporganisaties. Als men ernstig door verleiding wordt bedreigd, is het bijzonder nuttig de bisschop in

vertrouwen te nemen. Dat is de door de Here aange- stelde rechter in Israël, die ons kan aanbevelen wat voor maatregelen we moeten nemen om de verleidingen het hoofd te bieden. Daar hij de vertegenwoordiger van de Here is, moeten zijn aanwijzingen in acht genomen worden.

Nog een hulpmiddel dat te weinig wordt aangewend is de macht die onze eigen vader heeft om in tijd van nood zegens te verlenen. Als uw vader zich niet waardig acht of het geloof mist om zijn handen op uw hoofd te leggen en u een zegen te geven om bestand te zijn tegen de verleidingen die u bedreigen, kunt u zich hiervoor wenden tot uw huisonderwijzers, uw bisschop of ringpatriarch.

Het allerbelangrijkste is misschien strikte gehoorzaamheid aan de woorden van de levende profeten, namelijk de president van de Kerk en alle Algemene Autoriteiten, in het opvolgen van de voorschriften die zij geven tijdens algemene conferenties en bij andere gelegenheden. Gehoorzaamheid aan hun raad zal blijdschap en geestelijke kracht teweegbrengen.

Besluit

Het is ons deel dat wij tegenwoordig in ongekende mate aan verleidingen worden blootgesteld. De massamedia hebben voor de heiligen de twintigste eeuw gecompliceerd gemaakt. Velen willen ons met Oscar Wilde³ doen geloven dat „de enige manier om een verleiding kwijt te raken is ervoor te bezwijken.” Als heiligen der laatste dagen weten wij echter dat zo'n opvatting indruist tegen het doel waarvoor wij hier op aarde zijn gekomen. Wij weten dat wij ons niet kunnen beheersen tenzij wij wêérstand bieden aan de verleidingen. Dit is dan ook de uitdaging waarvoor wij ons zien gesteld: totdat wij de wereld kunnen overwinnen en de toestand bereiken die door de profeet Joseph Smith als volgt is beschreven:

„Hoe meer de mens de volmaaktheid benadert, des te duidelijker worden zijn gedachten, en des te groter wordt zijn vreugde, totdat hij al het kwaad in zijn leven heeft overwonnen en alle verlangens naar zonde heeft verloren . . .” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 53.)

1 Beecher, Henry Ward (1813–1887), Amerikaans protestants geestelijke, bekend redacteur.

2 Wesley, John (1703–1741), Engelsman, grondlegger van het Methodisme.

3 Wilde, Oscar (1854–1900), een Engelse schrijver. *

Adressen van zendingen

Uit het geografisch gebied van de Nederlandse Zending geldt op het ogenblik van twee broeders en van één zuster, dat zij op zending zijn in het buitenland. Beide broeders zijn begin mei vertrokken. De adressen van deze drie zendingen luiden:

Sister Joan van Rijswijk
England North Mission
„Rossett Green“, Rossett Green Lane
Harrogate, Yorkshire, Engeland
Elder Eddie Bodden
England North Mission
„Rossett Green“, Rossett Green Lane
Harrogate, Yorkshire, Engeland
Elder Paul Pechler
German South Mission
8 München 70
Machtlfingerstrasse 5
West Duitsland

*Stel dat God vandaag mij roepen zou
ben ik bereid, was ik getrouw?
Kan ik tot Zijn vaderhuis dan gaan?
met een rustig hart Zijn blik doorstaan?
Ben ik gereed om door de nauwe poort
te gaan naar 't heerlijk hemels oord?
Ben ik waardig voor een plaatsje klein?
Zou Hij zo tevreden met mij zijn?
Of vergat ik wat ik hier had moeten doen?
Hoe zat dat met die ruzie toen?
Heb ik kwaad gesproken van de burenen?
Wilde ik de vele lege uren
wel besteden aan de nood van de ander?
Dacht ik steeds aan het „helpt elkander“?
Heb ik mijn taak wel steeds vervuld?
Deed ik mijn zendingswerk wel met geduld?
Stel dat de Here mij nu roepen zou,
was ik bereid, was ik getrouw?
Zr Catharina Horst-van Rennes
Huizen (N. H.)*

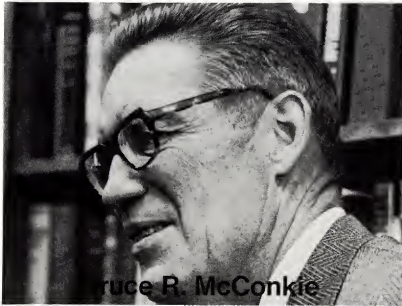
OOV-thema Volgens de laatste berichten wordt het OOV-thema voor 1973–1974:

Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijke en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.
(Mozes 1:39.)

VRAAG

EN ANTWOORD

„Zijn de algemene autoriteiten gewone mensen?“

Ik geloof dat dit een vraag is die velen bezighoudt. Deze vraag is in de loop van de tijd al meer gesteld. Uit de aard der zaak vloeit deze vraag voort uit de hoge achting die wij koesteren voor de ambten die deze broeders geroepen zijn te bekleden.

Ik wil een voorval verhalen uit de begintijd van het bestaan van de Kerk, uit de dagen van vervolgingen en moeilijkheden. Heber C. Kimball, toenmalig lid van de Raad der Twaalven, moest eens door omstandigheden een beroep doen op de gastvrijheid van een weduwe, die lid van de Kerk was. Zij bood hem aan wat ze bezat, brood en melk, en verschaftte hem een kamer en een bed. Hij begaf zich ter ruste. Toen dacht zij: „Nu of nooit. Ik zou zo graag willen weten (in feite rijst hier weer diezelfde oude vraag: „Zijn de algemene autoriteiten gewone mensen?“) — ik zou wel eens willen weten wat een apostel zegt als hij tot de Here bidt.“ Toen de deur dicht was, sloop ze er stiltejes heen om te luisteren. Ze hoorde hoe broeder Kimball op bed ging zitten. Ze hoorde zijn schoenen een voor een op de vloer vallen. Ze hoorde hem zich achterover laten vallen op het bed, en dat hij alleen deze woorden sprak: „O Here, help me; ik ben zo moe.“

Misschien kunnen we een paar conclusies trekken. Dit is een onderwerp waarover de mensen vaak onjuiste opvattingen hebben. In de tijd van Joseph Smith liepen vele

mensen met diezelfde vraag rond. De profeet heeft eens gezegd: „Hedenmorgen werd ik voorgesteld aan een man, die uit het oosten kwam. Nadat hij mijn naam gehoord had, zeide hij, dat ik niets meer was dan een mens. Met deze woorden gaf hij aan, dat hij verondersteld had, dat iemand, die door de Here geschikt werd geacht om Zijn wil te openbaren, iets meer dan een mens moest zijn. Hij schein de woorden van Jakobus vergeten te zijn, dat hoewel Elia evenzeer aan driften onderhevig was als wij, hij toch zulk een macht van God bezat, dat God op Elia's gebeden de hemelen sloot voor de tijd van drie jaar en zes maanden, dat ze geen regen gaven. En later werden in antwoord op zijn gebed de hemelen geopend, en ze gaven regen, en de aarde bracht vruchten voort. Zo groot is de duisternis en onwetendheid van dit geslacht, dat zij het ongeloofelijk achten, dat een mens gemeenschap met zijn Maker kan hebben.“ (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 94.)

Dit is het standpunt van de wereld in het algemeen: „Als er werkelijk een profeet bestaat, dan is dat zo'n verheven en verheerlijkt iemand, dat hij van het gewone slag mensen verschilt.“ Soms wordt dan aan Johannes de Doper gedacht, die leefde in de woestijn, en sprinkhanen en wilde honing at, of aan iemand als Henoch, van wie de mensen zeiden: „Er is een wilde man onder ons gekomen.“ (Mozes. 6:38.)

Tegenwoordig heerst in de Kerk nog min of meer dezelfde opvatting. Wij denken aan de waardigheid, de eer en de grootheid van het ambt. Het daaruit voortvloeiende gevoel van ontzag betrekken wij dan ook op degene die het ambt draagt.

Misschien kan dit onderwerp beter in een bekender perspectief worden gezien. Als ik u in plaats van „Zijn de algemene autoriteiten gewone mensen?“ nu eens vroeg: „Is uw bisschop ook een gewoon mens?“, wat zou dan het antwoord zijn? Of als ik u vroeg: „Zijn de zendingen gewone mensen?“, is het antwoord dan ja of nee? Het hangt er helemaal vanaf waar wij het over hebben. Het zijn stellig gewone mensen, in die zin dat zij allen, evenals wij, zijn behept met alle zwakheden en gebreken die het mensdom eigen zijn. Anderzijds echter behoren de algemene autoriteiten, bisschoppen en zendingen — en dit strekt zich uit tot alle leden van de Kerk — niet „echt menselijk“ te zijn, in die zin dat ze wereldsgezind zijn of vleselijke lusten najagen. Wij mogen geen van allen „gewone mensen“ zijn als daarmee bedoeld wordt leven naar de zinnelijke begeerten van de vleselijke mens.

Als wij tot de Kerk toetreden zeggen wij dat wij de wereld willen verlaten. Er wordt van ons verwacht dat wij de wereld zullen overwinnen. In de taal van het Boek van Mormon heet het dat wij de natuurlijke mens afsterven en door de verzoening van Christus een heilige worden. (Mos. 3:19.) Nu, als wij allen zonder uitzondering in overeenstemming met onze sluimerende vermogens zouden leven en ons zouden verheffen tot de normen die we zouden moeten naleven, dan zouden wij geen van allen men-

selijk zijn in de wereldse of zinnelijke betekenis van het woord. Ondanks dat zouden wij door onze sterfelijkheid en al wat daarmee verband houdt, gewone mensen zijn.

Onder het hoofd „Algemene Autoriteiten” schreef ik in mijn boek *Mormon Doctrine* (De mormoonse leer): „De algemene autoriteiten hebben ieder voor zich een apart werkterrein. Zij allen zijn onderworpen aan de strenge discipline die de Here de heiligen en hen die over hen presideren altijd oplegt. De functies die zij bekleden zijn hoog en verheven, maar de mensen die deze ambten dragen zijn evenals hun broeders in de Kerk nederige mannen. De leden van de Kerk zijn zo goed onderlegd en opgeleid dat er vele broeders zijn die met succes dienst zouden kunnen doen in bijna iedere belangrijke positie in de Kerk, als zij daartoe geroepen, gesteund en aangesteld zouden worden.” (*Mormon Doctrine*, [Bookcraft 1966], pag. 309)

Verderop in dat boek, op blz. 608, staat onder het hoofd „Profeten”: „Bij al hun inspiratie en grootheid zijn profeten toch stervelingen met alle onvolkomenheden die de mensen in het algemeen eigen zijn. Ook zij hebben hun eigen mening en vooroordelen en moeten in vele gevallen zelf, zonder goddelijke inspiratie, hun eigen moeilijkheden zien op te lossen. Joseph Smith heeft in zijn geschriften ergens vermeld hoe hij „een broeder en zuster uit Michigan bezocht, die van mening waren, dat ‚een profeet altijd een profeet is.’ Maar ik zeide hun dat een profeet slechts een profeet was, wanneer hij als zodanig handelde.” (*Lering van de Profeet Joseph Smith*, blz. 295.)

Zo kunnen zelfs de mening en opvatting van een profeet verkeerd zijn, tenzij het inzichten betreft die hem door de Geest werden ingegeven. Geïnspireerde Schriftuur of uitspraken dienen als zodanig te worden aanvaard. Toch zitten wij met dit vraagstuk. Paulus was een van de grootste God kennende profeten aller tijden, maar toch hield hij er wel ideeën op na die niet volkomen in overeenstemming waren met de zin des Heren, en hij heeft ook enkele van die meningen in zijn zendbrieven neergeschreven. Daar Paulus echter een verstandig en bescheiden man was, heeft hij ze ook als zodanig bestempeld met de woorden: „Ik zeg mijn gevoelens.” Op een andere plaats zegt hij: „Niet ik, maar de Heere (gebiedt het).” Hij maakt dus duidelijk onderscheid tussen zijn eigen mening en de wil des Heren. Paulus’ persoonlijke opvattingen waren niet onfeilbaar.

Profeten zijn mensen. Als ze door de Geest van inspiratie spreken, spreekt God bij monde van hen, maar toch zijn het gewone stervelingen, die recht hebben op hun eigen persoonlijke mening; die hebben ze dan ook. Door hun grote wijsheid en verstand zijn hun inzichten misschien wel de beste waartoe sterfelijke mensen kunnen komen. Maar tenzij ze worden geïnspireerd, tenzij ze in overeenstemming met de ontvangens openbaringen handelen, zijn hun opvattingen in dezelfde mate aan het gevaar van dwaling onderhevig als de opvattingen van de overige leden van de Kerk.

Wij hoeven er geen breekpunt van te maken of de algemene autoriteiten door de Geest van inspiratie spreken of niet, wij kunnen dit met zekerheid te weten komen. In dit verband wil ik u een van de vernaemde uitspraken van Joseph Smith in herinnering brengen: „God heeft niets aan Joseph geopenbaard, wat Hij niet aan de Twaalf zal openbaren, ja, iedere Heilige mag alle dingen weten, zodra hij in staat is die te verwerken.” (*Zie Lering van de profeet Joseph Smith*, blz. 157.)

Dat is volmaaktheid. Dat is de leer die Paulus onderwees, toen hij zei: „Gij kunt allen profeteren,” en: „Ijvert om te profeteren.” (I Kor. 14:31 en 39.) Alle leden van de Kerk worden in staat geacht openbaringen te ontvangen. Dit is niet voorbehouden aan een paar uitverkorenen zoals zendingen of bisschoppen. Wij zouden openbaring moeten ontvangen. Wij allen moeten als de apostelen en profeten zijn.

Ouderling Bruce R. McConkie
lid van de Raad der Twaalven

„Hoe wordt men als man verhoogd in het priesterschap?”

De hier gestelde vraag lijkt misschien eenvoudig en kinderachtig. Velen zullen erop antwoorden dat een man, indien hij dit waardig is, allengs van het ene ambt tot het andere wordt bevorderd, waarbij hij achtereenvolgens van ouderling overgaat tot het ambt van zeventiger en hogepriester. Wij horen vast wel eens in de Kerk dat er weer mannen zijn „verhoogd”, waarbij degene die de leiding van de vergadering heeft de leden hun goedkeuring vraagt om de betrokkenen te ordenen tot een ander ambt in het Melchizedekse Priesterschap. Nadat ze zijn geïnterviewd en waardig bevonden, worden ze door hen die het gezag daartoe bezitten geordend tot wat velen beschouwen als een hoger ambt in het priesterschap.

Eigenlijk is een dergelijke verandering geen verhoging in de zin van bevordering van een minder belangrijk tot een belangrijker ambt. Het is juist te zeggen dat zo iemand dan een nieuwe roeping of ordening in het priesterschap krijgt, waaraan nieuwe en andere verantwoordelijkheden zijn verbonden. Voor de Here is het ene ambt in het priesterschap even belangrijk als het andere. Het is veel belangrijker hoe men zijn roeping vervult dan welk ambt men draagt.

President Joseph F. Smith heeft hierover eens gezegd: „Geen ambt voegt iets toe aan de macht van het priesterschap, maar alle ambten in de Kerk ontlenen hun macht, hun kracht, en hun gezag aan het priesterschap. Indien onze broeders zich dit beginsel goed zouden willen realiseren dan zou er niet zoveel misverstand over de bestuurszaken in de Kerk bestaan als nu. Tegenwoordig is de vraag, wie het grootst is — de hogepriester of de zeventiger, de zeventiger of de hogepriester? Ik zeg u dat geen van beiden het grootst is en geen van beiden het kleinste. Hun roepingen zijn in verschillende richting, maar ze zijn

van hetzelfde priesterschap. Indien het nodig zou zijn en er op aarde geen andere drager van het Melchizedekse Priesterschap zou zijn dan één ouderling, dan zou die ouderling door de inspiratie van de Geest Gods en onder leiding van de Almachtige kunnen en moeten overgaan tot het organiseren van de Kerk van Jezus Christus in al haar volmaaktheid, omdat *hij* drager van het Melchizedekse Priesterschap is. Maar het huis van God is een huis van orde, en zolang er andere ambtenaren in de Kerk zijn, moeten wij de orde van het priesterschap in acht nemen, en moeten wij de ordeningen en verordeningen strikt overeenkomstig die orde verrichten, zoals in de Kerk werd vastgesteld door bemiddeling van de profeet Joseph Smith, en zijn opvolgers." (*Evangelieleer*, blz. 110.)

Met het gezegde „zolang er andere ambtenaren in de Kerk zijn” wordt bedoeld dat elk ambt in het priesterschap zijn eigen taken meebrengt. Men wordt derhalve niet bevorderd of verhoogd in de zin dat het ene ambt hoger of lager is dan het andere. De priesterschapsdrager voegt alleen regel bij regel naarmate hij toeneemt in kennis van het Evangelie en men wint aan geestelijke kracht in het verheerlijken van de verschillende roeping die men met elk nieuw ambt in het priesterschap te vervullen krijgt. Uiteindelijk zijn de ambten in het priesterschap toevoegingen tot het hogere of Melchizedekse priesterschap zelf. (L. & V. 84:29-30.)

J. Anderson, Ring East Millcreek.

„Ik geloof dat ik de juiste huwelijkspartner heb gevonden. Hoe kan ik er zeker van zijn?”

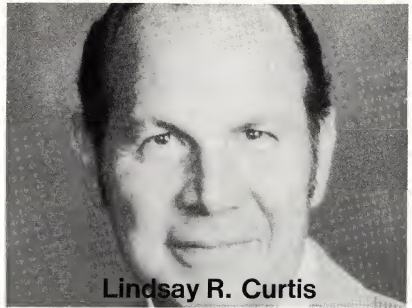
Mag ik deze vraag in tweeën beantwoorden.

1. U herinnert zich misschien dat Oliver Cowdery wilde vertalen, net als Joseph Smith. De Here gaf hem daar toestemming voor. Denk u eens in hoe teleurgesteld Oliver was toen hij, nadat hij „toestemming” had gekregen, tot de ontdekking kwam dat hij het niet kon.

Het antwoord dat de Here hem toen gaf is te vinden in L. & V. 9. „Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gi gevoelen, dat het juist is.” (L. & V. 9:7-8, kursivering toegevoegd.)

Maar al te vaak verwachten de mensen dat de Here hun de oplossingen voor hun problemen zal geven, enkel en alleen omdat zij erom bidden. De Here verwacht echter van ons dat wij over de zaak nadenken en nagaan wat wij er zelf aan kunnen doen. Hoogstwaarschijnlijk zullen we dan zelf tot een bepaalde conclusie komen, waarna de Here „onze boezem in ons doet branden” als die conclusie juist is. Ditzelfde beginsel gaat op als we een levensgezel(in)

Lindsay R. Curtis

zoeken of voor wat voor ander besluit ook komen te staan.

2. Sommigen hebben mij gezegd: „Ja, ik heb erom gebeden en kreeg toen ten antwoord dat dit inderdaad de juiste partner voor mij was, maar nu blijkt dat er niets van terecht is gekomen. Ons huwelijk is mislukt. Waarom?” Misschien komt het doordat wij het als iets vanzelfsprekends aannemen dat we alleen maar de juiste huwelijkspartner nodig hebben, en ons verder geen inspanning getroosten om het huwelijk ook te doen slagen.

Ik vroeg eens aan een ontgoochelde man of hij wel eens tegen zijn vrouw had gezegd dat hij haar liefhad. Hij zei: „Jawel.”

Toen vroeg ik: „Wanneer hebt u haar dat voor het laatst gezegd?”

„Toen ik met haar ging trouwen. Ze weet immers dat ik haar liefheb.”

„Misschien wel, maar misschien twijfelt ze er toch aan als u dat niet elke dag meermalen tegen haar zegt.”

Sprookjes eindigen heel vaak met: „Toen trouwden ze en ze leefden nog lang en gelukkig.” Het volgende is veel beter: „Toen trouwden ze, en legden zich toe op de taak hun huwelijk te doen slagen, waardoor ze gelukkig werden.”

Geef de Here een kans, en vraag Hem, in plaats van Hem te bidden of Hij u wil zeggen of hij of zij de juiste partner voor u is, of Hij u wil helpen bij het nemen van de juiste beslissing. Sla uw partner dan nauwkeurig gade, en vergelijk zijn/haar sympathieën en antipathieën, kenmerkende eigenschappen, sterke en zwakke punten met die van uzelf. Neem er de tijd voor om eens rustig te bekijken of u meent te kunnen samenleven en samenwerken, en samen zowel verdriet als blijdschap te kunnen doorstaan.

Maak uit of *hij* wel die vader is waarop u trots kunt zijn. Kunnen uw kinderen dat ook zijn? Zal hij aan het hoofd van het gezin staan als een waar priesterschapsdrager, die de zijnen de weg kan wijzen en uw kinderen en uzelf tot het celestiale koninkrijk kan leiden?

(wordt vervolgd op blz 303)

We zijn zo gelukkig deze maand in „De Ster“ het eerste nummer te kunnen opnemen van een nieuwe serie artikelen, getiteld „Verhalen van algemene autoriteiten.“ In de loop der jaren hebben onze algemene autoriteiten telkens weer verhalen verteld, die het hart van hun toehoorders troffen en velen aanleiding tot gedragsverbetering hebben gegeven. Vele van

deze ontroerende voorbeelden waren ontleend aan eigen leven of aan dat van vrienden en kennissen. Ze klinken in deze tijd nog even behartigenswaardig als voor het eerst. De schrijvers van deze verhalen van algemene autoriteiten hebben hun toestemming en hun zegen gegeven voor het publiceren ervan.

U vraagt zich misschien wel eens af of de Here wel weet wat Hij met u voor heeft. U vraagt zich dan af of u zelf niet beter dan Hij weet wat er met u moet gebeuren en wat er van u moet worden. Ik vraag mij af of ik u dit verhaal mag vertellen, dat ik al heel vaak in de Kerk heb verteld. Het is een geschiedenis die ouder is dan u. Het is een episode uit mijn eigen leven, en ik heb dit al in vele ringen en zendingen verteld. Het heeft iets te maken met een voorval uit mijn leven, waarbij God mij heeft laten zien dat *Hij het echt het beste wist.*

Ik woonde destijds ergens in Canada, waar ik een vervallen boerderij had gekocht. Op zekere morgen ging ik naar buiten en zag daar een opgeschoten aalbessestruik staan, die bijna twee meter hoog was. Het was één en al hout. Er kwamen geen bloesems en ook geen bessen aan. Voordat wij naar Canada gingen, was ik in de leer geweest op een fruittelersbedrijf in Salt Lake City. Ik wist wat er met die bessestruik moest gebeuren. Ik haal-

de dus een snoeischaar en ging aan het werk. Ik hakte en snoeide tot er niet meer van over was dan kleine stompjes. Het begon juist helder daglicht te worden, en ik meende aan het uiteinde van elk van die korte stompjes iets te zien dat op een traan leek; dus dacht ik dat die bessestruik aan het huilen was. Ik was nog een tijkje onnozel (die eigenschap ben ik nu nog niet helemaal te boven gekomen), dus bekeek ik het geval met een glimlach, en ik zei: „Waarom huil je nu?“ En weet u, toen meende ik die bessestruik te horen praten. Ik dacht dat ik hem dit hoorde zeggen: „Hoe kon u me dat aandoen? Ik groeide zo prachtig op. Ik was al bijna net zo groot als die schaduwrijke boom en die vruchtboom binnen de omheining, en nu hebt u mij gesnoeid. Alle planten in de tuin zullen op me neerkijken, omdat ik niet heb bereikt wat ik had moeten bereiken. Hoe kon u me dat aandoen? Ik dacht dat u hier de tuinman was.“ Dat meende ik die bessestruik te horen zeggen, en ik

verbeelde mij dit zo sterk dat ik antwoord gaf. Ik zei: „Kijk eens hier, klein bessestruikje, ik ben hier de tuinman, en ik weet best wat ik met je wil. Ik wil geen vruchtboom van je maken, en geen schaduwboom. Ik wil dat jij een bessestruik wordt, en op een goede dag, klein bessestruikje, als je met vruchten beladen zult zijn, zul je tegen me zeggen: „Dank u wel, meneer de tuinman, omdat u genoeg van me hebt gehouden om me te snoeien, dat u genoeg om mij gaf om me pijn te doen. Dank u wel, meneer de tuinman.“

De tijd verstreek. De jaren gingen voorbij, en ik bevond me in Engeland, waar ik het bevel voerde over een afdeling cavalerie van het Canadese leger. Ik had vrij snel vorderingen gemaakt, en ik bekleedde de rang van hoofdofficier, een positie waarop ik trots was. Bovendien bestond de kans dat ik generaal zou worden. Ik had al de nodige examens afgelegd en had voldoende dienstjaren. Er stond nog maar één man tussen mij en de positie van generaal in het leger waarop ik al tien jaar had gehoopt. Mijn hart zwol van trots. Toen sneuvelde die ene man en ontving ik een telegram uit London, dat luidde: „Kom morgenochtend om 10.00 uur op mijn kantoor.“ Het was ondertekend door generaal Turner, die belast was met het commando over alle Canadese strijdkrachten. Ik liet mijn bediende binnenkomen, mijn lijfknecht. Ik droeg hem

De bessestruik

Door ouderling HUGH B. BROWN
van de Raad der Twaalven
Geïllustreerd door RICHARD HULL

„Hoe kon u me dat aandoen?
Ik groeide zo prachtig op.“

op mijn knopen op te poetsen, mijn pet en mijn laarzen te borstelen en mij het aanzien van een generaal te geven, daar ik dat wel zou worden. Hij deed zijn uiterste best en zo ging ik naar London. Model kwam ik het kantoor van de generaal binnen en ik bracht hem een keurige groet. Daarop gaf hij mij zo'n soort begroeting als men alleen maar van een hogere officier kan krijgen, zolets van: „Ga uit mijn ogen, aardworm!“ Hij zei: „Ga zitten, Brown,“ en toen: „Tot mijn spijt kan ik u niet aanstellen. U hebt er wel recht op. U bent geslaagd voor alle examens. U hebt voldoende dienstjaren. U bent een goed officier geweest. Toch kan het niet. U moet teruggaan naar Canada. Daar wordt u officier opleidingen en transport. Er wordt iemand anders tot generaal bevorderd.“ Waarop ik tien jaar lang had gehoopt en waarvoor ik had gebeden, ging plotseling in rook op.

Toen ging hij naar een ander vertrek om de telefoon op te nemen, en maakte ik als een gewone soldaat van de gelegenheid misbruik door op zijn bureau te kijken. Daar zag ik mijn eigen beoordelingslijsten liggen. Onderaan stond met grote blokletters dwars over het papier geschreven: „DEZE MAN IS MORMOON.“ We waren in die dagen niet zo erg geliefd. Toen ik dat zag, begreep ik wel waarom ik die aanstelling niet had gekregen. Ik was reeds de hoogste in rang in het leger, hoger dan welke andere

mormoon. Hij kwam terug en zei: „Dat was alles, Brown.“ Ik bracht hem nogmaals een groet, maar nu niet meer zo keurig. Ik deed het omdat het moest, en ik ging naar buiten. Ik stapte in de trein en aanvaardde de terugreis naar mijn garnizoen, 193 km daarvandaan. Ik was op mijn hart getraapt. Ik was bitter als gal. Het was alsof het getik van de wielen op de rails zei: „Je bent een mislukking. Als je thuiskomt, zullen ze je een lafaard noemen. Je hebt al die mormoonse jongens ertoe aangezet onder dienst te gaan, en nu knijp jij er stiekem tussenuit en ga jij naar huis.“ Ik wist wat mij te wachten stond, en toen ik mijn tent had bereikt, was ik zo verbitterd dat ik mijn dienstpet en mijn bruine leren koppel op mijn veldbed smeet. Ik balde mijn vuisten en schudde ze tegen de hemel. Ik zei: „Hoe kon U me dit aandoen, God? Ik heb alles gedaan wat ik kon om voor mijn taak berekend te zijn. Niets dat ik had kunnen of moeten doen heb ik niet gedaan. Hoe hebt U mij dit kunnen aandoen?“ Ik was zeer verbitterd. Toen hoorde ik een stem. Ik herkende die stem. Het was mijn eigen stem. Ik zei: „Ik ben hier de tuinman, en ik weet best wat ik met je wil.“ De bitterheid week uit mijn ziel. Ik viel op mijn knieën bij het veldbed neer om vergeving te vragen voor mijn ondankbaarheid en opstandigheid. Toen ik geknield lag, hoorde ik in een aangrenzende tent een lied zingen. Een

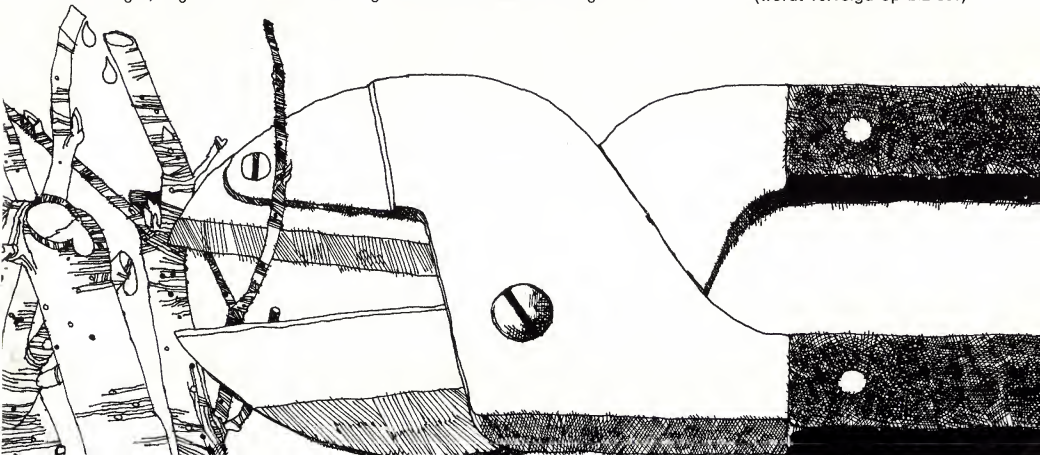
aantal mormoonse jongens kwam geregeld iedere dinsdagavond bijeen. Doorgaans vergaderde ik ook met hen. Dan zaten we op de vloer en hielden een OOV-vergadering. Toen ik daar om vergeving bad, hoorde ik ze zingen:

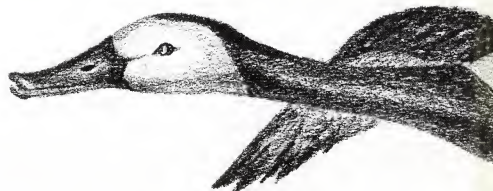
Het moog' niet zijn naar het
hooggeberg't
of zeeën, zo woest en diep,
het moog' niet zijn naar 't gewoeld des
strijds,
dat Christus tot werk mij riep.
Maar roept nu Zijn stemme, zo zacht
en zoet,

naar paden, mij onbekend,
dan antwoord ik: Heer, houd mijn
hand gevat,
ik ga daar, waarheen Gij mij zendt.”

(*Heilige Lofzangen* nr. 70.)

Als een nederig man stond ik op. En nu, bijna vijftig jaar later, zie ik tot Hem op, en zeg ik: „Dank U wel, Meeneer de Tuinman, dat U genoeg van mij gehouden hebt om me pijn te doen.“ Nu zie ik in dat het een wijs besluit was dat ik toen geen generaal mocht worden, want in dat geval zou ik weliswaar de hoogste legerofficier van heel West-Canada zijn geweest, met levenslang een royaal salaris, een huis om in te wonen en, als ik voor de dienst had afgedaan, een pensioen, maar dan had ik mijn zes dochters en twee zoons in kazernes grootgebracht. Ongetwijfeld waren ze dan buiten de Kerst getrouwd, en ik geloof (wordt vervolgd op blz 303)

De gelijkenis van de wilde gans

Er was eens een jonge gans, die ieder jaar met zijn oude vader naar het zuiden vloog. Dat was een lange reis. In het begin vermaakte de jonge gans zich met het bekijken van het landschap, en later door steeds in kringen om de oude gant heen te vliegen, die hoewel hij langzamer begon te worden, dit op de duur altijd weer goedmaakte doordat hij zo'n opmerkelijk rechte koers vloog.

Al met al genoot de jonge gans wel van die tochten.

Toen de oude vader-gans eens, vlak na de lange jaarlijkse vlucht naar het noorden zijn pijnlijke vleugels zat te wrijven, vond hij dat het tijd werd zijn zoon nog een paar laatste vlieg-instructies te geven. Hij was een gant van weinig woorden, en toen hij zijn zoon bij zich had geroepen, begon hij langzaam:

„In het zuiden is het in de winter het beste toeven. Ga ieder jaar, zodra de eerste blaadjes geel beginnen te worden, op weg naar het zuiden.”

„Maar hoe kan ik de weg vinden?” vroeg de jonge gans, die nu voor het eerst beseftte dat hij eigenlijk nooit veel aandacht had besteed aan de richting waarin ze waren gevlogen.

„Je moet *luisteren*,” zei de oude vader, die de indruk gaf dat hij nog meer

wilde zeggen, maar plotseling niet verder sprak.

De eerste reactie van de jonge gans was te vragen waar hij eigenlijk naar moest luisteren en wat hij dan precies zou horen, maar de diepe bedachtzaamheid, de plechtige ernst waarmee zijn vader die ene raad had uitgesproken, bracht hem even tot nadenken. Toen, nog voordat hij zijn gedachten had kunnen ordenen om die vraag te stellen, blies de oude gant kalm de laatste adem uit.

Het heengaan van de oude gans werd alom betreurd, hoewel de rechte koers die hij altijd had gevlogen getuigde van het feit dat hij goed geleerd had wat iedere gans dient te weten en hij dus regelrecht op weg was naar de ganzenhemel.

De jonge gans bleef door de dood van zijn vader wat eenzaam achter en ging op zoek naar nieuwe vrienden. Daar hij een knappe jonge gans was, die juist zijn gantveren begon te krijgen, was hij voordat hij het wist de lieveling van de waanwijze zwerm ganzen die huide op het boerenerf. Zijn lange, sterke vleugels deden het hart van menige sneeuwwitte jonge wijfsgans sneller kloppen, ook al gingen deze hem enigszins het voorkomen van een boerengans. Die zo-

mer was vol nieuwe belevenissen; hij leerde zelfs de nieuwste danspassen maken.

Op zekere morgen, nadat hij de vorige avond laat met de andere mannetjes-gansen was uit geweest, bemerkte hij bij het ontwaken dat de eerste bladengans begonnen te verkleuren.

„Morgen vertrek ik,” dacht hij bij zichzelf, met lichtelijk kloppende slapen. Toen hij echter teruggacht aan de ernst van de laatste vermaning van zijn vader, besloot hij nog diezelfde dag te vertrekken. Terwijl hij de laatste voorbereidingen voor zijn vertrek trof, maakte hij bij ongeluk een van de ganzen van het boerenerf wakker, die naast hem had zitten slapen.

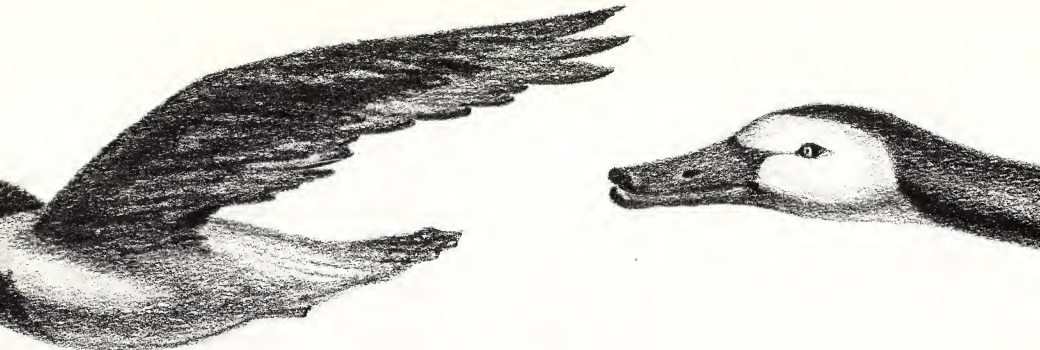
„Hé, zeg, waar ga jij heen?” vroeg de gans slaperig.

„Naar het zuiden,” antwoordde de jonge gans.

„Dat lijkt mij een heel eind weg. Je meent het toch zeker niet echt, is 't wel?”

„Natuurlijk wel, ik vertrek vandaag nog.”

„Maar waarom wil je dat eigenlijk doen?” Er zijn er genoeg onder ons die hier het hele jaar door blijven en het heel best maken. Kom, laat die vleugels van je een beetje kortwieken, dan kun je je met ons vermengen, en

Je snavel de hele winter met voer gevuld houden, zonder een veer te verroeren. Niemand ziet immers het verschil."

"Dat is een aanlokkelijk aanbod," zei de jonge gans, die probeerde niet te laten blijken dat hij dat werkelijk meende, „maar zonder mijn vleugels zou ik me doodongelukkig voelen."

"Och, in het begin mis je die misschien wel een beetje, maar na een poosje merk je niet eens meer dat ze er niet meer zijn. Eigenlijk vind ik korte vleugels veel gemakkelijker."

"Misschien wel," zei de jonge gans, „maar toch heb ik nog steeds het gevoel dat ik maar moet gaan."

"Maar waarom heb je zo'n haast? Kom, dat kun je mij toch wel zeggen? Wat is de ware reden?" drong zijn vriend aan. „Ik wil wedden dat er daarginds wel een aardig gansje op je zit te wachten."

De jonge gans kwam in de verleiding om zijn vriend maar een knipooie van verstandhouding te geven, daar hij wist dat hij dan niet meer zou worden lastiggevallenen. In plaats daarvan zei hij echter een beetje aarzelend:

„In het zuiden is het in de winter het beste toeven."

„Jij weet heus wel wat beters te zeggen dan zo'n afgezaagde uitdrukking,"

wierp zijn vriend met een soort neerbuigende minzaamheid tegen. „Dat is immers een oud bijgeloof. Heus, ik beproef mijn geluk liever hier in de buurt dan te proberen tijdens een orkaan de Golf van Biscage over te steken. Maar nu nog eens wat, denk jij nu werkelijk dat je buiten dit erf de weg weet?"

„Zeker wel," zei de jonge gans, zijn best doend om zijn stem zelfverzekerd te doen klinken.

„Welk navigatiesysteem wil je dan gebruiken?" vroeg de vriend spottend.

„Nu, ik had gedacht, zie je, ik hoef alleen maar te luisteren. Je moet luisteren, weet je," ging de jonge gans voort, terwijl hij zich bij elk woord meer en meer ergerde.

„Merkwaardig, zeg. Nu, ik had er geen idee van dat er echt nog iemand was die in dergelijke dingen geloofde. Onlangs las ik in de krant het verslag van een geval waarin een paar oude pummels hadden beweed dat de trek naar het zuiden, waarvan reeds lang geleden is aangetoond dat het een

zuiver voorwaardelijk verschijnsel is, door een intuïtief proces tot stand was gekomen, maar hun hele bewering berustte op hoogst subjectieve en volstrekt onbewezen veronderstellingen, zo iets als jouw zogenaamde ‚luisteren.‘ Gek hoor, en een beetje zielig ook. 't Is vreemd, maar ik had nooit gedacht dat ik ooit in werkelijkheid nog eens iemand zou tegenkomen die daarin geloofde."

„O, maar ik weet zeker dat het opgaat. Mijn vader heeft gezegd dat ik door gewoon te luisteren, nou ja . . ."

„Stemmen zou horen, zeker? Laten we eens even aannemen dat er echt zoiets bestond als stemmen. Waarom was jouw vader dan de enige die ze hoorde? Niemand hier in de omgeving kan ze horen. Waarom hij wel en jij niet?"

„Misschien had hij die stemmen meer (wordt vervolgd op blz 303)

BERICHT UIT BELFAST

Door HERBERT F. MURRAY

Wat gebeurt er met het werk des Heren op dit slagveld, waar nu al eeuwenlang twee hoogst principiële, maar tegenstrijdige godsdienstige bondgenootschappen, die beide uit christenen bestaan, tegenover elkaar staan? Hoeveel geestelijke vooruitgang mag men verwachten, zolang de vijandelijkheden in Noord-Ierland nog in dodelijke worsteling voortwoeden?

In een commentaar, waarin Clyde J. Summerhays, president van de Ierse Zending, zich onlangs heeft uitgesproken over de ontreddering in Ulster en de invloed daarvan op de heiligen der laatste dagen aldaar, merkte hij op dat „het zendingswerk steeds vooruitgang heeft geboekt en wel zo dat men geneigd zou zijn zich af te vragen of er eigenlijk wel onlusten zijn. Als de zendingen bespeuren dat er ergens in onrustige gebieden gevaar dreigt, blijven ze daar uit de buurt. De zendingen zijn sterke, moedige, geweldige vertegenwoordigers van de Here.”

President Summerhays zei voorts dat vele mensen een gevoel van veiligheid hebben als de zendingen bij hen thuis zijn. Men zegt wel dat bepaalde woningen wellicht voor pogingen tot brandstichting gespaard zijn gebleven omdat er mormoonse zendingen in aanwezig waren.

Het vervoer vormt in Belfast een ernstig probleem. De bussen rijden er sporadisch, de auto's kunnen gevorderd worden en het openbaar vervoersstelsel is vaak volledig ontredderd. Vele leden trotseren de barricaden en banen zich te voet een weg door de stad om hun vergaderingen bij te wonen. Bijgevolg is de opkomst naar kerkelijke bijeenkomsten ondanks de gevaren op straat nog altijd goed. Er zijn tijden geweest dat het geknetter van geweervuur en het ontploffen van bommen zo hevig werden dat het zendingspresidentschap afgelasting van enkele vergaderingen heeft overwogen, maar na hierover te hebben gevestigd en gebeden, kwam het tot de slotsom dat de Here Zijn werk voortgang wil doen vinden, ongeacht de gevaren. Zelfs blijft men wekelijks

doopdiensten houden in drie kerkgebouwen, en zondag ook in andere.

„Wij hebben, dankzij de trouw van de Ierse heiligen, hier vaak hartverwarmende vergaderingen,” zo meldde president Summerhays.

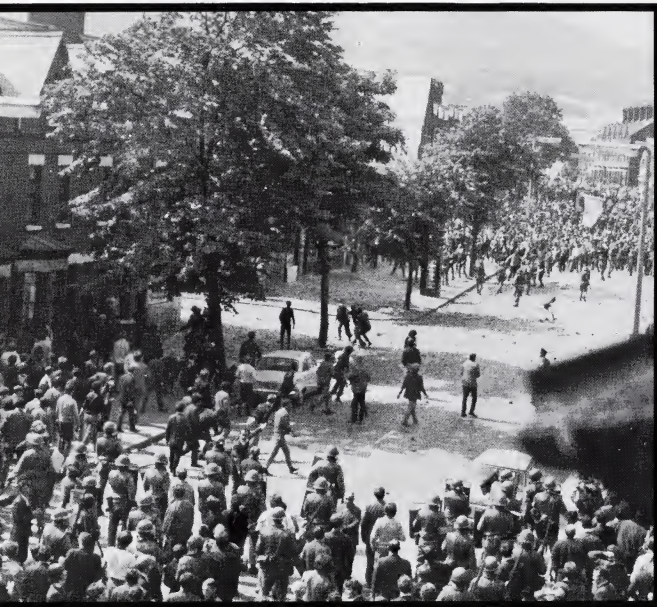
„Ierland is een van de mooiste landen ter wereld,” voegde hij eraan toe. Het is prachtig om er te zijn. Het geeft ieder die het leert kennen blijdschap en geluk. Er zijn echter mensen die hier door de voortdurende onlusten wanhopig worden en zich beginnen af te vragen of Ierland hun en hun kinderen nog wel kansen biedt. Er zijn er die Ierland met al zijn pracht, voornaamheid en vriendelijkheid verlaten, in de hoop het geluk in den vreemde, in Canada, Nieuw-Zeeland, Australië, de Verenigde Staten of elders te vinden. Velen keren terug, en met tertiair volgen er wel meer.”

Dermot Sheils, de eerste raadgever in het zendingspresidentschap, schrijft een groot deel van het succes van de zendingen toe aan het feit dat zij de beginselen van de Artikelen des Geloofs opvolgen, in het bijzonder van het 11de en 12de artikel, waarin staat vermeld: „Wij eisen het recht om de almachtige God te dienen volgens de ingeving van ons geweten, en kennen alle mensen hetzelfde recht toe; laat hen aanbidden hoe, waar, of wat zij ook willen,” en: „Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheids-personen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet.”

„Dit zijn voor de heiligen altijd prachtige richtlijnen geweest,” aldus Broeder Sheils. „Op een enkele uitzondering na zijn de leden van de Kerk hier bekeerlingen. Hun oude traditie om iemand uitsluitend volgens zijn godsdienstige overtuigingen te beoordelen, gaat tot het verleden behorende naarmate de leden in het Evangelie groeien.

„De heiligen der laatste dagen hier worden evenzeer als de rest van de gemeenschap getroffen door de verkeersopstoppingen, de huiszoekingen en de beperkingen die de bevolking door de overheid worden opgelegd

ter bescherming van de burgerij tegen terroristische activiteiten."

Terwijl het zendingspresidentschap erop uit is om de gemeenten en districten aan te moedigen om al de vergaderingen precies volgens de gewone regeling te blijven houden, geeft de overige bevolking in het algemeen blijk van dezelfde vastberadenheid, door op de triplex of kartonnen platen die de gebroken winkelruiten vervangen de woorden „Normaal geopend" te vermelden.

„In het besef dat wij ons bezighouden met het werk des Heren, mogen wij op Zijn bescherming rekenen en die verleent Hij ons dan ook," zei broeder Sheils. „Door deze houding zijn wij erin geslaagd de heiligen te versterken en het ledental op te voeren."

„In velerlei opzicht komt de toestand de Kerk ten goede," bericht ons Andrew Renfrew, de districts-president van het eerste district van Ulster.

„Mensen die zijn ontgoocheld door de kerk waarbij zij tot nog toe waren aangesloten, op grond van de daarin verkondigde leerstellingen, wenden zich tot onze Kerk. Daarin zoeken zij de waarheid, en die vinden ze er ook. De leden van de Kerk staan thans in hoger aanzien dan ooit, daar zij zich in de ongewone positie bevinden dat zij tot geen der elkaar bestrijdende partijen behoren en daarom van beide zijden gemakkelijk om hulp en raad te benaderen zijn.

„In deze tijd in Belfast te wonen en in het middelpunt van de wereldbelangstelling te staan beïnvloedt de mensen heel verschillend," voegde president Renfrew eraan toe. „Er zijn mensen die van het schelle licht der publieiteit genieten, terwijl anderen er verlegen mee zitten dat hun plaatselijke moeilijkheden door de moderne communicatiemiddelen overal wereldkundig worden gemaakt. De bewoners van Belfast zouden natuurlijk liever

in vrede leven en zonder gevaar of overlast hun gewone werkzaamheden verrichten, maar de toestand is nu eenmaal zo en zij moeten die onder ogen zien, waarbij zij alles moeten doen wat in hun vermogen ligt om de misstanden uit de weg te ruimen.

„Hulde aan de zakenmensen, kantoor-meisjes en winkelbedienden die dagelijks het hart van Belfast kloppen de houden door geregeld op hun werk te verschijnen, in weerwil van de mogelijkheid dat het gebouw waarin zij werken als doelwit wordt gekozen voor een bomaanslag. Juist door deze onuitblusbare moed zullen Belfast en heel Noord-Ierland uiteindelijk deze veelbewogen tijden doorkomen.

„In het algemeen zijn de leden van de Kerk „van één gevoelen" (zie Fil. 2:2) en trachten ze eensgezind staande te blijven, de moeilijkheden waarmee te iedere dag te maken krijgen ten spijt. Zij weten dat het werk des Heren voortgang moet vinden, temeer daar de satan zijn activiteit nu heeft opgevoerd. Onder de leden van de Kerk en hun leiders heerst de mening dat zij, als zij op de Here vertrouwen en Zijn geboden onderhouden, en bovendien alle mogelijke voorzorgsmaatregelen nemen, gezegend zullen worden en te zijner tijd in vrede zullen mogen leven."

(vervolg van blz 275)

Ik bid dat wij gewillig de raad van de Here om onze broeders te versterken zullen opvolgen. Ik bid dat de pracht-bisschop, de fijne huis-onderwijzers en de overige beminde heiligen goed voor mijn vriend Guy Davis zullen zorgen.

VANG DE NEUWE LEDEN OP!

Ik getuig van de goddelijkheid van deze Kerk. Zij is waar. Ik ondersteun president Lee als profeet, ziener en openbaarder. Ik weet dat hij door God geroepen is aange-steld is. Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. *

(vervolg van blz 297)

dat ik dan niet veel te betekenen had gehad. Nu heb ik trouwens ook niet veel te betekenen, maar ik heb het er toch beter afgebracht dan wanneer de Here me mijn zin had gegeven.

Ik wilde u dat vaak-vertelde verhaal doen, omdat er onder u velen zijn die het heel moeilijk zullen krijgen, zullen worden teleurgesteld, groot verdriet, zware verliezen en nederlagen zullen lijden. U zult worden beproefd en bezocht om te bewijzen wat u waard bent. Ik wilde u alleen maar laten weten dat als u niet krijgt waarop u recht meent te hebben, u moet bedenken: „God is hier de Tuinman. Hij weet wat Hij met u wil.” Onderwerp u aan Zijn wil. Zorg dat u Zijn zegeningen waar-dig bent. Dan krijgt u ze ook! *

(vervolg van blz 299)

nodig dan jullie. Hij moest ieder jaar zijn weg naar het zuiden zoeken; hier in de buurt gaat niemand ooit ergens anders heen. Bovendien moet je luisteren.”

„Komaan,” zei zijn vriend, „je vliegt straks toch maar mooi in den blinde, zo zonder je oude vaar. Ik zou me wel goed bedenken, voordat ik aan zo'n reis begon zonder verder te kunnen zien dan m'n gezichtsveld. Vliegen doe je op het gezicht, en niet op zoiets vaags als stemmen.”

„Bedankt voor de waarschuwing,” zei de jonge gans flauwtjes. Inderdaad bedacht hij zich nog eens, en toen meende hij iets te horen. Het was zwak, maar toch te onderscheiden. Toen vertrok hij in een vlaag van hoop. Eenmaal van de grond voelde hij zich beter.

Eerst hoorde hij niet veel, maar zijn gehoor werd meer en meer gescherpt,

toddat zelfs dichte nevels helemaal geen belemmering meer waren.

Al luisterend besefte hij tenslotte waarom zijn vader zo karig met zijn uitleg was geweest. Wat hij onder-vond bestond niet uit „stemmen” en evenmin waren het „gevoelens”; het was iets dat meer zekerheid gaf dan gevoelens of stemmen ooit konden geven. Het meeste wat hij er eigenlijk van zeggen kon was dat het gaven waren, goede gaven, die met een bepaalde bedoeling waren gegeven.

Toen hij de volgende lente terugkeerde, hoorde hij dat zijn vriend met de kerstdagen op geheimzinnige wijze was verdwenen. Sedert dat jaar leerde de jonge gans al rechter en rechter vliegen, totdat hij uiteindelijk even rechtuit kon vliegen als zijn vader had gekund.

DE MORAAAL: Als je nog niet ver vooruit kunt kijken, is luisteren het beste wat je kunt doen. *

(vervolg van blz 295)

Zal zij zowel moeder als echtgenote kunnen zijn, en u tot steun zijn in uw rechtvaardig streven om priesterlijk gezinshoofd te zijn?

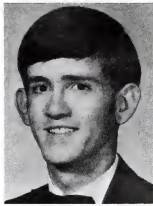
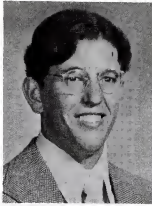
Bedenk dat trouwen alleen de poort is die u toegang verschaft tot de eideloze trap van uw samenleven. Bij het gezamenlijk bestijgen van die trap zult u echter merken dat u steeds in sterkte toeneemt en de trap zich gemakkelijker laat beklimmen, omdat uw toenemende liefde voor elkaar u ongelofelijke krachten verleent.

Lindsay R. Curtis, M. D.,

lid van de hoge raad van de ring Weber State College. *

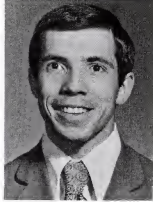
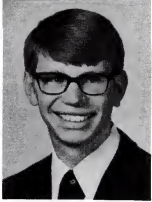
Het Kerkelijk Vertaalbureau, Biltstraat 153
Utrecht, zoekt

**een goede typiste
en
een full-time vertaler,**
uitsgesproken taalgevoel vereist.

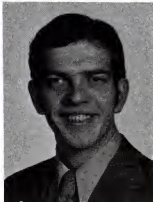
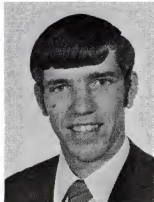

Aangekomen Zendingen

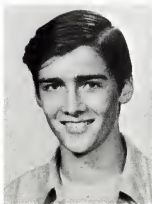
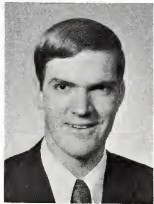
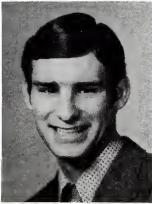
Archibald, Dale M., Tremonton (Utah)
Asmus, Matthew W., Bountiful (Utah)
Beck, Reid B., Burley (Idaho)
Blickenstaff, John B., Blanding (Utah)

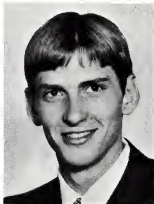
Broderick, Alan A., Magna (Utah)
Cooper, Richard L., Culver City (California)
Crickmore, Alan B., Vallejo (California)
Cziep, Gary J., Idaho Falls (Idaho)

Eborn, Don B., Paris (Idaho)
Elmer, Chris J., Sacramento (California)
Gunnell, Vaun F., Ogden (Utah)
Van der Horst, Kenneth R., La Mirada (California)

Hoskins, Dale B., Salt Lake City (Utah)
Hutchings, Blair L., Claremont (California)
Lewis, Quinn E., Ogden (Utah)
Lund, Steven J., Santa Rosa (California)

McCurdy, Thomas J., Chula Vista (California)
Roper, Kevin D., Salem (Utah)
Tidwell, Vaughn G., Nampa (Idaho)
Williams, Jerry P., Anchorage (Alaska)

Aangekomen Zendingen

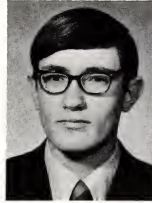
Manning, Wayne Taylor,
Orem (Utah)

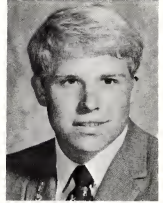
Payne, Steven T., Thatcher
(Arizona)

Peterson, Alan O., South
Gate (California)

Rainsdon, Steven L.,
Blackfoot (Idaho)

Weller, Grant F.,
Ogden (Utah)

Paul Pechler op zending

Broeders en zusters, hartelijk gegroet en tot ziens over twee jaar — ik ben zo bevoorrecht om de Here te mogen dienen als zendingeling.

Ik hoop dat velen van u gestimuleerd zullen zijn om op zending te gaan.

Ik ben er zeker van, dat er grote zegeningen aan dit werk verbonden zijn. In Leer en Verbonden 21 :9 staat: „Ik zal allen, die in Mijn wijngaard werken, zegenen met een

grote zegen, en zij zullen zijn woorden geloven, die hem van Mijntewege door de Trooster worden gegeven.“

Indien u, zoals ik, bij de voorbereiding door problemen overmand wordt, wees dan niet ontmoedigd! Satan weet ook, dat ontmoediging mislukking brengt.

Doorsta daarom de beproeving, wees niet bang!

— Paul Pechler

Die Boek van Mormon!

Ons broedervolk in Zuid-Afrika beschikt nu ook over de vertaling van het Boek van Mormon in zijn eigen taal. In **die Boek van Mormon** kan hulle nou lees:

En wanneer julle hierdie dinge ontvang, wil ek julle vermaan om God, die Ewige Vader, in die naam van Christus te vra of hierdie dinge nie waar is nie; en as julle met opregte hart vra, en met waagtige voorname, met geloof in Christus, sal Hy die waarheid daarvan an julle openbaar, deur die krag van die Heilige Gees.

En deur die krag van die Heilige Gees kan julle die waarheid van alle dinge te wete kom.

Moroni 10:4-5

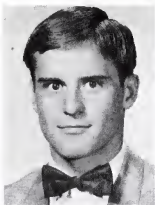
Er is plaats voor een **SECRETARESSE** bij de **EUROPESE ADMINISTRATIE** van de Kerk in Frankfort a. d. Main. Het Kerkelijk Bouwbureau vraagt een zuster die Engels en Duits spreekt en schrijft en ook enige ervaring als secretaresse heeft.

Wij bieden: Een interessante taak
Een goed werkklimaat en fijne collega's
Een mooi, licht kantoor

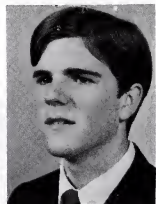
Bij het zoeken naar woonruimte bieden wij de helpende hand.

Sollicitaties aan:

Verwaltung Kirche Jesu Christi
Bauabteilung
Eckenheimer Landstr. 262
D-6000 Frankfurt/Main 50

John & Selma Elzinga, Hunter (Utah)

Vertrokken Zendingen

Aird, Kenneth D., Salt Lake City (Utah)

Alexander, Denton R., Provo (Utah)

Alvey, Dennis F., Richmond (Utah)

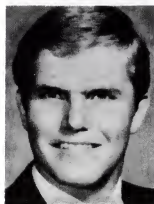
Beck, Stephen V., Ogden (Utah)

Bigelow, Richard N., Idaho Falls (Idaho)

Brewer, David C., Los Angeles (California)

Crook, Ralph H., Salt Lake City (Utah)

Dalton, Frances A., Toole (Utah)

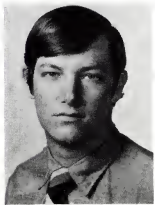
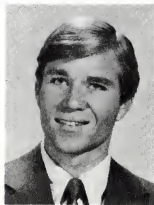

Dalton, Patrick L., Glendora (California)

Gerber, Gaylan R., Logan (Utah)

Green, David B., Pocatello (Idaho)

Gregory, Glenn D., Sandy (Utah)

Hathcock, Dale M., Mesa (Arizona)

Johnson, James R., Salt Lake City (Utah)

Leydsman, Ronald, Encino (California)

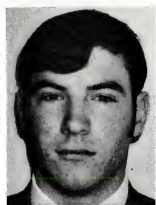
Parker, Bradley H., Bolder (Colorado)

Read, Dale R., Hooper (Utah)

Smith, Richard J., Salt Lake City (Utah)

Swensen, John L., Salt Lake City (Utah)

Jan & Louise van der Laan, Seattle (Washington)

LEDENSTATISTIEK

Wijk/Gemeente	Geboren Gezegend Gedoopt Gehuwd Overleden Diaken Leraar Priester Ouderling Zeventiger Hogepriester	Naam
	★ ↓ ~ S † D L P O Z H	
Almelo	× ×	De Wilde, Albert De Wilde-Vos, Hendrika Gerretje
Amersfoort	×	Patist, Deborah Francisca
Amsterdam		Van de Wetering, Barend
Apeldoorn	×	Naumann, Stanley
Brussel	×	Erra-Wilssens, Monique Leonie Amedee
	×	Madry, Jean-Pierre Daniel
		Quartel, Cornelius Paulus Arie
	×	Wilssens, Christel
	×	Wilssens-Zaman, Francine
Den Haag	×	Van Beem, Johannes Adrianus
		Brouwer, Max A.
	×	Godin, Martha Theodora Tjodina
		Kleyweg, Christiaan H.
Delft		Brouwer, Louis Antony Johan
		Hoorn, Ralph Jeffery
Eindhoven	×	Blitterswijk, Dirk Arie
	×	Blitterswijk, Helena Astrid
	×	Bolleboom, Mirjam
	×	Van Es, Cornelia
Groningen	×	Dernardus-De Vries, Antje
	×	Gout, Karin Ingrid
	×	Hooijenga, Hedzer
	×	Hooijenga-Venekamp, Jantje Engbertje
	×	Hooijenga, Jan Hedzer
	×	Hooijenga, Hendrikus Wilhelm Ronald
	×	Hooijenga, Anna Margaretha Engbertina
	×	Streuper, Mavis Lois Marforie
Hengelo-Enschede	×	Schut, Jan Jacobus
	×	Schut-Domhof, Jacoba Catharina
Maastricht	×	Taselaar, Dick
	×	Taselaar-Grillis, Ineke
Rotterdam Noord		Allart, Johannes
		Daalman, Jan
		Hoppen, Tim
Rotterdam Zuid	×	Van den Donk, Robert M. R.
		Doornbos, Jan G.
Schiedam-Vlaardingse	×	Brouwer, Ingrid
	×	Jongste, Willem
Utrecht	×	Ten Broeke, Frank
	×	Van Gorkom-Kok, Meinja

